

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 357 ■ 3 Nisan 2009 ■ 1 YTL

42 bin sendikalı işçi işsiz kaldı

Krizle birlikte yaşanan işten çıkarma dalgası ve ücretsiz izin uygulamaları, sendikal örgütlenmeye darbe vurdu. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK üyesi 42 bin sendikalı işçi işini kaybetti.

Türk-İş'in oluşturduğu "Krizle Karşı Emek Masası"na fabrikalardan gelen bilgiler otomotiv-metal, çimento-seramik, tekstil ve gemi yapımı sektörlerinde işten çıkarmaların yoğunlaştığını gösterdi.

Geçen ay, otomotiv-metal sektöründe örgütlü olan Türk Metal'in 4 bin 208 üyesi işten çıkarıldı, bin 150 üyesine ücretsiz izin verildi. Çimento-seramik sektöründe de Çimse-İş üyesi bin 233 işçinin iş akdi feshedildi, 2 bin 217 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Şubat ayında Genel Maden-İş'e üye 207, Ağaç-İş'e üye 59, TEKSİF'e üye 29, Tekgıda-İş'e üye 23, TÜMTİS'e üye 6 ve Türk Harb-İş'e üye 1 kişi işini kaybetti.

Mart ayında toplamda 5 bin 766 Türk-İş üyesi işten çıkarıldı, 4 bin 139 kişi de ücretsiz izne ayrıldı. Son 5 aylık döneme bakıldığında Türk-İş'in çeşitli sektörlerden yaklaşık 35 bin üyesi işten çıkarıldı. Aynı Türk-İş üyesi 12 bin işçiye ücretsiz, 19 bin işçiye de yarım ücretli izin verildi. Bu dönemde en çok üyesi işten çıkarılan sendika Türk Metal oldu. Sendikamızın son 5 ayda işten çıkarılan üye sayısı 19 bin 693'ü buldu. Türk Metal'in darbe girişimine katılan yönetimi ise buna karşı hiçbir tepki göstermedi.

Tekstil, metal ve petrokimya sektörlerinde DİSK'e bağlı sendikaların üyesi 3 bin 800 işçi işten çıkarıldı. 1700 işçiye, 10 günlük ücretsiz izin verildi. Çeşitli iş yerlerinde greve çıkan DİSK üyesi işçilerin sayısı 3 bini buldu.

Eylül 2008'den bu yana metal, gıda ve tekstil fabrikalarında çalışan Hak-İş üyesi 3 bin 602 kişi işini kaybetti.

OBAMA BOŞUNA GELME

Afganistan'a asker yok!

'Değişim' diyerek seçimleri kazanan ABD Devlet Başkanı Barack Obama Türkiye'ye geliyor. Obama'nın tek bir talebi var Afganistan'a, NATO kuvvetlerine asker verilmesi.

ABD ve İngiltere diğer NATO ülkelerinin de desteği ile yıllardır Afganistan'ı işgal altında tutuyor, ama askeri olarak Afgan direnişçileri karşısında mağlup durumdadır.

Afgan direnişçileri ülkenin Güney'ini kontrol ediyor ve şimdi başkenti kuşatmış durumdadır.

ABD, NATO ve onların işbirlikçisi Karzai yönetimi artık Taliban ile görüşmeye hazır, ama Taliban şimdiye

kadar görüşmeleri reddetti.

Öte yandan Afganistan'daki direniş Pakistan'a da yayıldı. Pakistan'ın sınır bölgelerinde isyancılar hakim. Pakistan hükümeti ile bu bölgelerdeki direnişçiler arasında da yoğun bir savaş var.

Obama bu savaşa asker istiyor. ABD ve NATO'nun dünya egemenliği için asker istiyor.

Obama bir de Irak'tan çekeceğini vaat ettiği askerleri Türkiye üzerinden Afganistan'a yollamak istiyor. Bizde Obama'ya boşuna gelme, Afganistan'a asker yok demek için 4 Nisan'da Kadıköy'deyiz.

29 Mart

Seçimlerin tek galibi DTP

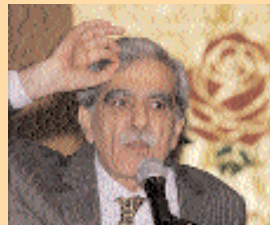
29 Mart seçimlerinde iktidar partisi AKP yüzde 7 oy kaybederken muhalefet partileri de büyük bir başarı elde edemedi. CHP, MHP ve Saadet Partisi oylarını ancak yüzde 2 civarında arttırabilirdi. Çok sayıda il ve ilçe belediyesi AKP'den diğer partilere geçti.

DTP ise Kürt bölgelerinde büyük bir başarı elde etti. Hem

oylarını hem de yönetimine geldiği belediye sayısını arttırdı. Bu sonuçla 29 Mart seçimlerinin tek galibi olarak öne çıktı.

İstanbul'da da DTP adayı Akın Birdal basının bütün sansürüne rağmen 2007 yılında DTP'nin ve Türk sosyalistlerin çıkardığı 4 adayın toplam oyunu aştı.

Sayfa 2 ve 3'te

Doğan Tarkan seçim sonuçlarını değerlendirdi ve önümüzdeki dönem sosyalistlerin nasıl bir yol izlemesi gerektiğini anlattı.

Toplumun karşısına yeni bir solun çıkması gerekiyor

"2011'de genel seçimler var. En kısa zamanda 2011 seçimlerine hazırlanabiliriz. Bir yalın program, temel ilkeler hattında anlaşılabilir her yerde adaylarını seçer ve bir yandan sokakta kampanyalar inşa ederken diğer yandan bütün bu kampanyaları 2011 adaylarının çalışmalarına bağlar.

2011 adaylarımız işçi ve emekçilerin karşısına adaylar olarak 2009-2010 yılında çıkarsa bu bize 1-2 yıllık bir seçim kampanyası yapma olanağı verir. Güçlü bir hareket inşa edildiği takdirde Kürt hareketi ile bir araya gelmek ve seçimlere ortak katılmak da mümkün olur.

Böyle bir birlik Kürt hareketinden çok büyük destek alacağı gibi, ona da büyük katkıda bulunur. Kısaca ifade edersek, İstanbul'dan 2 değil 5-6 milletvekili seçirmek mümkün olur.

İki grubun birliği yüzde 10 barajını aşabilecek boyutlara da ulaşabilir.

Bu adımları hızla atmak mutlaka gerekli. Biz DSİP'te örgütlü olan sosyalistler hazırız. Elimizden geldiğince bu süreci hızlandırmakta kararlıyız. Ve bu süreci tek başımıza başlatamayacağımızı biliyoruz."

Sayfa 6 ve 7'de

CHP aradığını bulamadı

CHP 29 Mart'ta Kemal Kılıçdaroğlu sayesinde oylarını az da olsa artırdı. İstanbul'da oylarını yüzde 10 oranında artırmayı, elindekileri tutup yeni belediyeler kazanmayı başardı. Bütün bunlar Deniz Baykal'a rağmen oldu. Ancak yine de Ergenekon'un avukatının korku siyaseti büyük bir çıkış yapmadı. Bir çok yorumcu ana muhalefetin CHP değil MHP olduğunu söyledi.

CHP'nin sınırlı oy artışı, kendisinin valik nedeni olan laik anti-laik çatışmasına dayanıyor. CHP, yaşam tarzlarının tehdit altında olduğunu düşünenlerden destek buluyor. Ancak asıl

etken Baykal'ın yıpranmış ve istenmeyen yüzüne karşı yeni bir yüzün ortaya çıkmış olması. Kemal Kılıçdaroğlu, CHP'ye oy verenler için yeni bir yüz ve sadece yeni olanın görüntüsü bile can çekişen kemalist partiye soluk verebiliyor.

CHP şimdi yeniden biçimlenme ve bunun yaratacağı çalkantılarla karşı karşıya. Darbecilerin istediği gibi, Baykal'a karşı muhalefet büyüyebilir. Ondan kurtulabilir.

Sosyalistlere düşense CHP'nin solla bir ilgisi olmadığını göstermek, laik anti-laik bölünmesine karşı emekçi sınıfları birleştirebilmek.

Faşist partinin oyları neden arttı?

Seçimlerde oylarını artıran partilerden biri de MHP. Faşist parti oylarını, bu seçimlerde il genel meclislerinde yüzde 16.13 oy aralık 2007 yerel seçimlerine oranla oylarını iki puan artırdı. MHP 2004'te ise yüzde 10.45'teydi.

MHP oylarını neden artırdı? İki önemli etken ortaya çıkıyor: Kriz ve Kürt politikası. Başbakan kriz teğet geçti demişti, ancak geçmedi. Krizden doğrudan etkilenen orta sınıfların en alt kesimleri bu yüzden MHP'ye oy verdi. Her faşist parti gibi MHP'de seçim kampanyası boyunca krizi öne çıkardı.

İkinci ve asıl büyük etken Kürt sorunu karşısında AKP'nin politikaları. Cumhurbaşkanı'nın

Kürt sorununun çözümü yönündeki açıklaması, hükümetin Irak Kürdistan'ı yönetimini tanıması, yine Cumhurbaşkanı'nın Kürdistan sözünü ağızdan kaçırap geri alması 2002'den bu yana AKP'ye oy vermiş Türk milliyetçisi seçmenlerin yüzünü MHP'ye dönmelerini sağladı. Türkiye'de Kürt sorununun çözümü, bir Kürt konferansı, PKK'nin tanınması gibi tartışmalar yapılırken faşist partinin oy artırmaya kaçınılmazdı.

1999'da Öcalan'ın yakalanmasının ardından faşist partinin yüzde 20'ye yakın oy aralık ikinci parti çıktığını hatırlarsak şimdiki oy artışının beklenenden altında kaldığını görebiliriz. 29 Mart seçimlerinin MHP

açısından asıl önemli sonucu, faşist hareketin yaşadığı dönüşümdür. MHP, 1970'lerden bu yana esas olarak İç Anadolu'dan besleniyordu. Şimdi ise kıyı bölgelerinde başarılı oldu. Balıkesir, Manisa, Uşak, Isparta ve Adana'da büyükşehir belediyelerinin faşistler tarafından kazanılmasının ardında yine Kürt sorunu yatıyor. Buralarda Kürt illerinden göç alan şehirler ve uzun zamandır MHP Türkler ile Kürtler arasında çatışma çıkarmak istiyordu.

Kürt sorunu çözümlerse MHP'nin beslediği milliyetçilik bataklığı kurutulacaktır. Yüzde 2'lük artış ne azımsanmalı ne de abartılmalı.

Ankara'da seçim: "Sağa çek, inecek var"

Ankara'da da seçimler esas olarak iki adayın etrafında döndü: Yıllardır Ankara'ya yapılmış bir kene gibi başkanı kalan ve hakkında yüzlerce şaibenin bulunduğu Melih Gökçek ve Ergenekon'un avukatı Baykal'ın CHP'sinden adaylığını açıklayan Murat Karayalçın.

Melih Gökçek'in bir kente yapılabilecek bütün eziyetlerin mimarı ve uygulayıcısı olması, Ankara'da kendisini solda hisseden herkesi öfkeli kıldıran bir gerçek. Geçtiğimiz yıl yaşanan ve günlerce süren su kesintisi ve kesintiden sonra şebekeye verilen kızılrmak suyu nedeniyle musluklardan su içilememesi; ulaşımın ve doğalgazın pahalılığı gibi pek çok konu dahi başlı başına Gökçek'in emekçi düşmanı politikalarına karşı çıkmak için yeterli. Üstelik, bunlar 15 yıllık görev süresinde Melih Gökçek'in icraatlarının ancak zerrisini oluşturabilir.

Murat Karayalçın'ın CHP'den adaylığını açıklamasıyla beraber, solun hemen bütün kesimlerinde bir kıpırdanma yaşandı. Genel kanı, "solda tek aday" ile seçimlerde "Gökçek'ten kurtulmak" hedefi ile bir kampanyanın başarılı olabileceğiydi.

Murat Karayalçın; Ergenekon'un, genelkurmayın, darbecilerin avukatlığını ilan

etmiş; ağızdan ırkçı propagandalar yapan CHP'nin adayı oldu. Bu adaylık süreci "sol" ile ilgisini yitirerek başladı. DSP ve Ergenekon örgütünün baş rol oyuncularından İP de Karayalçın'ı destekledi. İP, "bölücülere karşı Karayalçın" dedi.

Bir de "Karayalçın tek sol aday" diyerek, CHP ve Karayalçın'dan bağımsız "Sol" kampanyalar yürütmeye çalışanlar oldu. Başından itibaren neden sol aday olduğu belirsiz Karayalçın'ı, sola çekmeye çalışanlar ne yazık ki sağ politikalara zemin sağladı.

Sağa çekilen politika

CHP adayı Karayalçın'ı destekleyerek yapılan, Ergenekon ve darbelere karşı mücadele gibi son dönemin en kilit tartışmasının önünün tıkanması olmadı. Üstelik, CHP'nin son yıllarda tamamen devlet partisi haline gelerek milliyetçi söylemlerinin dozunu arttırmış nedeniye; CHP illüzyonu milliyetçiliğin aslına yaradı: MHP'ye.

Pek çok yerde "Gökçek seçilmesin de Mansur Yavaş (MHP) gelsin" derecesine varan tartışmalar, bizzat CHP broşürleri dağıtanlar tarafından yapıldı. Bir önceki seçimde CHP=MHP

ilanları veren, koyu kemalist, ağızdan orducu ve kendini Ergenekon'un avukatı olarak ilan eden bir parti için şaşırtıcı değil. Fakat pratikte bütün bu süreç esas olarak faşist oylarda artışa ve faşist partinin daha fazla meşrulaşmasına yol açtı. Yenimahalle ilçesindeki Batıkent'te 2007 seçimlerinde

gündüz ağızdan faaliyetlerinde zorlanan faşist parti, bu seçim döneminde CHP'lilerle güle oynaya adeta gövde gösterileri yaptı. Bütün bu sürecin sonunda da MHP Ankara'da, Melih Gökçek'e rağmen %27'lik bir oy belediye seçimlerinde almakla kalmadı, il genel meclisi seçimlerinde de oyunu yaklaşık %10

artırmayı başardı. CHP solun sahip olması gereken değerlerden herhangi birini temsil edebilecek bir parti olmaktan çoktan uzaklaştı. Toplumda CHP'nin yeri artık bellidir. Bir bütün olarak siyaseti sola çekmek için ise bugün herşeyden önce; darbelere karşı olan, barışı savunan, özelleştirmelere karşı, başörtüsü özgürlüğünden yana, "hepimiz Ermeniyiz" diyebilen, küresel ısınmaya karşı önlemleri öneren, cinsiyetçiliğe ve türevlerine pirim vermeden anlayışa sahip bir kitlele sola ihtiyacımız var.

Solu inşa etmek

Ne yazık ki bu seçimler sol açısından "sonun sonu" oldu. Bir tek kazanımdan bile söz etmek mümkün değil. Genel seçimlere ise yaklaşık 2 yıl zamanımız var. Bu süreç içinde sadece seçimi değil, sokağı örgütlemeyi hedefleyen, seçilene sola çekmeyi değil, "sol"un kendisi olduğunu ilan edebilecek politikalara sahip bir kitlele partiyi inşa edebiliriz. Birkaç milletvekiliği ve önemli bir kitle desteği sağlamış bir kitlele sol; krizin tam da içinde radikal bir mücadele birliği sağlayabilir.

Ersin Tek

Saadet'in yükselişinin nedenleri

29 Mart'ta oylarını artıran bir diğer güç Saadet Partisi oldu. Etkili bir seçim kampanyası yürüten SP'nin 2004 yerel seçimlerinde aldığı oyların oranı yüzde 4.2 idi. 22 Temmuz 2007 seçimlerinde yarı yarıya düştü, yüzde 2.34 oy aldı. 29 Mart'ta ise her iki seçimde aldığı sonuçları geride bırakarak yüzde 5.2 oranına ulaştı. SP, AKP'den geleneksel oylarının bir bölümünü geri kazandı.

SP'nin laik basın tarafından AKP'yi geriletmesi için seçince karılanan çıkışı kampanya boyunca ileri sürdüğü sınıfsal ve büyük oranda sol söylemlerden kaynaklanıyor. SP, seçim

kampanyasında "yeni bir dünya kuralım" diyen tek partiydi. SP İstanbul adayı Mehmet Bekaroğlu, DESA direnişçisi Emine Aslan'ı ziyaret etmiş, jeep kullanan ve Tuzla'da işçileri 16 saat kölece çalıştıranların Müslüman olamayacağını söylemişti.

Ancak SP'yi asıl büyüten etken Filistin'le dayanışma eylemleri oldu.

İsrail'in Lübnan saldırısı sırasında olduğu gibi Gazze saldırısında da ilk tepki Saadet Partisi verdi ve onbinlerce insanı sokağa çıkardı. Bu süreçte solun geniş kesimleri Hamas yüzünden Filistin halkından uzak durmuştu.

Ergenekon'un istediği oldu mu?

"Bulduğunuz yerde AKP'ye karşı en güçlü aday kimse ona oy verin." Seçim boyunca ulusalcı çevreler bu propagandayı yürüttü. 22 Temmuz seçimlerinde kampanya bizzat ordu tarafından yürütülmüş, AKP'ye karşı adres olarak CHP-MHP koalisyonu gösterilmişti. 29 Mart'ta ordu, müdahalesinin AKP'yi güçlendirdiğini gördü ve geri çekildi. Propaganda Cumhuriyet başta olmak üzere darbe yanlısı medya tarafından yürütüldü. Bu taktiğin AKP'nin kaybettiği bir çok ilde tuttuğu gözüküyor. AKP oyları 8 puan düşürüldü. Ancak bu buruk bir başarıydı. Muhalefet istenen

çıkışı yapamadı. İki genel, bir de yerel seçim atlatmış olan AKP yine birinci oldu ve yüzde 38.83 gibi azımsanması imkansız bir oy aldı. Ancak darbeciler için gedik açılmıştı bile.

Şimdi gerileyen AKP'yi yıkmak ve bölmek için ellerinden geleni yapacaklar. Ergenekon soruşturmasını durdurmak için kırk takla atacaklar. Baykal'ı devirmek ve CHP yeniden biçimlendirmek istedikleri ise biliniyor. Ergenekon soruşturmasının sonuna kadar gitmesini ve darbecilerin yargılanmasını sağlamak her zamanında çok demokrasi ve özgürlük yanlısı çoğunluğa düşüyor.

Seçimin tek galibi: DTP

29 Mart seçimlerinin bir galibi varsa o da Demokratik Toplum Partisi'dir. DTP kapatılma tehlikesi olan bir parti. Sürekli baskı altında olan bir parti. Buna rağmen, seçimlerde 2.237.860 oy aldı, oyların %5.62'sini aldı.

DTP seçimlerden 4 il ve 19 ilçede daha belediye başkanlıklarını kazanarak çıktı. Van ve Siir'te AKP, Iğdır'da MHP'nin elinde olan belediyeleri DTP 29 Mart yerel seçimlerinde geri kazandı.

Sevmezseniz terk edin!

Seçim sonuçları, Kürt sorununda muhatap alınması gereken gücün kim olduğunu bir kez daha gösterdi. DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk, 22 Temmuz seçimlerinde verdiğimiz "emanet oyları" geri aldık açıklamasını yaparak, AKP'nin Kürt sorununda izlediği politikarlardan 29 Mart'ta hesap sorulduğunu başka bir dille ifade etmiş oldu.

2005 yılında Diyarbakır konuşmasında, Tayyip Erdoğan Kürt sorununu adını koymuş, bu sorunun kendi sorunu olduğunu ve devletlerin yaptığı hatadan dolayı özür dilemesini bilmesi gerektiğini söylemişti. Kürt halkı, sorunun adını koyan başbakanlara alışkın olmasına rağmen, çözüm umuduyla AKP'ye bir ölçüde yeşil ışık yakmıştı.

Aynı Tayyip Erdoğan 2008 yılında Kürtlere yönelik olarak, "Ya sev ya terk et!" diye çıkışınca, Kürt halkı da AKP'ye notunu verdi.

AKP'nin sınır ötesi hareketleri

Mesele sadece "Ya sev ya terk et!" çıkışıyla da sınırlı değildi. 2007 yılında gerçekleşen Dağlica

baskınından sonra Türkiye'nin hava ve kara hareketlerine başlaması, savaştan yorgun Kürt halkına bir kez daha savaşla yanıt verilmesi, demokratik açılımlar yerine savaşçı bir dilin kullanılmaya başlanması Kürt halkının AKP'ye verdiği krediyi bitirdi.

Terörist kim?

22 Temmuz genel seçimlerinde Bin Umud Adayları meclise girdi. DTP milletvekilleri meclise adım attıklarından beri aynı soruyla karşılaşılıyor:

"PKK'ye terörist diyormusunuz?"

Bu Türkiye'deki bütün sorular arasında en saçma olan soru. Kürt sorununu çözümsüzlüğe itecek bir soru varsa o da DTP milletvekillerine, Ankara'nın göbeğinde mecliste çözüm aramak ve Kürt sorununun barışçıl yöntemlerle adım atılmasına yardımcı olmak için milletvekili olmayı tercih etmiş olan insanlara sorulan bu sorudur.

Diğer partilerin temsilcilerinin DTP milletvekilleriyle el sıkışmaları medyanın en önemli

haberleri arasına girdi. Salgın hastalık sahibi insanlarmış, uzaylılarmış gibi DTP milletvekillerinin elini sıkıkmak ne zaman haber haline gelse Kürt halkı o zaman onuruyla oynandığını hissetti.

Bir de meclis içinde DTP'lilerin elini sıkıkmayan, DTP'lilerle selamlaşmayan milletvekilleri vardı ki bunların başında Recep Tayyip Erdoğan geliyordu.

Kürt halkının temsilcilerinin elini sıkıkmayan, Kürt halkı tarafından seçimlerde cezalandırıldı.

Çözümün muhatabı bellidir

29 Mart seçimleri Kürt sorununda çözüm için adım atmak isteyenlere çözümün nerede olduğunu gösterdi. Çözüm sağda solda Kürt konferansları düzenlemek değildir.

Çözüm, DTP'yi atlayarak Barzani ve Talabani'yle görüşmek değildir.

Çözüm, Kürtçe televizyon açmak değildir.

Çözüm, meydanlarda "Kürt sorunu vardır" demek de değildir.

Çözüm, başbakanın televizyonda tek bir Kürtçe cümle kurması da değildir.

Kürt sorununda çözüm, siyasidir.

Sosyalist İşçi sayfalarında sık sık anlatıldığı gibi, barış, savaştan taraflardan birinin siyasi temsilcisi olduğunu her seferinde unutmmuş göründü. AKP unutmuş görünse de Kürt halkı sınır ötesi hareket için gerekli olan tezkerenin meclisten çıkarıldığını unutmadı.

Çocukların Diyarbakır'da gösterilere katıldığı ya da sadece elleriyle zafer işaretleri yaptıkları için hapis yaptıkları koşullarda çözümden bahsetmek ve televizyondan Kürtçe konuşmak doğal olarak Kürt halkında şüpheler yarattı.

AKP bir yandan daha önceki hükümetlerden farklı olduğunu gösteren adımlar attı. Adımlar attı ama yıllardır özgürlüğü için mücadele eden bir halk, bu adımlarla yetinemez. Bir yandan Kürtçe televizyon seyrederek bir yandan da seçim günü gider ve sandıkta oyunu DTP'ye verir. Verir, çünkü Kürtçe televizyonun sadece AKP'nin icadı olmadığını, yıllardır sürdürülen bir mücadelenin ürünü olduğunu bilir. Sadece televizyondan Kürtçe filmler ve belgeseller ya da tartışma programları izlemek için mücadele etmediğinden, siyasi taleplerini geri çekmez.

Kürt halkı, siyasal çözüm istiyor. Demokratik bir çözüm istiyor. Kendi çözümünü belirleyebileceği siyasi koşulların yaratılmasını istiyor.

29 Mart seçimlerinin en önemli sinyali bu yüzden DTP'nin seçim başarısıdır.

Barış bir adım daha yakın

Seçimlerde DTP'nin zafer kazanması, barış olanaklarının güçlenmesi anlamına geliyor. Önümüzdeki dönemde bir yandan Kürt sorunu çok daha yoğun tartışılacak. Sadece sorun değil çözüm olasılıkları da daha yoğun tartışılacak. Ama diğer yandan CHP ve MHP'nin oylarını artırması çözüm önündeki milliyetçi engellerin de baş ağrıtmaya devam edeceğini gösteriyor.

Barış için mücadele sadece Kürt halkının omuzlarına, sadece DTP'ye yüklenemez. Solun, ayakları üstünde durması, Kürt halkının kendi kaderini belirlemesi için mücadele etmesi gerekir. Barışın ne kadar güçlü bir alternatif olduğunu belirleyecek olan batıda işçi sınıfının, solun Kürt halkına yardımcı olacağına bağlı.

Sol bu açıdan iyi bir sınav veremedi. "Ortak aday" kampa-

nyaları birisi dışında, Akın Birdal dışında başkanı kazanamadı. DTP'nin İstanbul'daki adayı, Akın Birdal'ın oyları artması da çok önemli. 2007

seçimlerinde 2'si seçilen, 2'si seçilemeyen 4 bağımsız milletvekili adayının aldığı 265 bin oy aşılmıştır. Ama basınun olağanüstü sansürü sayesinde

çok az farkla Saadet ve MHP adaylarının gerisinde kalmıştır. Yoksa Akın Birdal üçüncülük sırasına oturabilirdi.

Akın Birdal'ın başarısı da İstanbul'da DTP örgütünün yoğun çalışmasıdır, yoksa Türk solu Akın Birdal'a ne yazık ki fazla bir katkıda bulunmamıştır. Öte yandan sol Akın Birdal'ın yanı sıra sayısız başka aday daha çıkararak ve bu adaylar etrafında da seçim kampanyası yapmaya çalışarak zaten çok sınırlı olan gücünün bölünmüş ve Akın Birdal'ı yalnız bırakmıştır.

Şimdi, Newroz'da yüz binlerce insanla mitingler düzenleyen Kürt halkına yardımcı olmanın yolu, kitleleri harekete geçirebilecek bir solu, yeni bir solu yaratmak gerekiyor. Çünkü barışın yolu, egemen sınıf milliyetçiliğinin geriletilmesinden geçiyor.

GÖRÜŞ

Sar baştan!

Yönetmen elini kaldırıp "Kes" diye bağırursa, sinirli sinirli "Olmadı, son sahneyi baştan çekiyoruz" diye homurdansa. Ve 23 Temmuz 2007 gününe geri dönsük. Kameralar yeniden çalışmaya başlasa. Ufuk Uras'la Baskın Oran bir basın açıklamasında elele tutuşup ellerini kaldırıp "Biz kampanyalarımız sırasında çizdiğimiz hat üzerinde yürümeye devam edeceğiz, 2009 belediye seçimlerine ve 2011'e şimdiden hazırlanmaya başlayacak ve yepyeni, kitlesel bir sol inşa edeceğiz" dese.

Bugün nerede olurduk? Müneccimlik etmeyelim, sinema başka, hayat başka, ama herhalde şu anda bulunduğumuz yerde olmazdık. Koskoca memlekette ne muhafazakar ne de milliyetçi olanların oy verecek parti bulamadığı bir durumda olmazdık.

Ufuk'la Baskın'ın senaryonun son sahnesini oynamadığı 22 Temmuz 2007 seçimlerinden iki ay önce (Haziran 2007'de) bu köşede aşağıdakileri yazmıştım. Bugün daha da geçerli:

"İçimde bir his var; bu bağımsız aday işi bu sefer olacak galiba. Kürt bölgelerinde gösterilmesi tartışılan adaylardan değil, batı illerinde 'başka bir dünya' isteyen herkesi temsilen seçimlere katılacak az sayıda adaydan söz ediyorum.

... Sol partilerin seçime tek tek girdikleri taktirde yine moral bozucu bir hezimete uğrayacakları açık olduğu gibi, bu partilerin bir araya gelip oluşturacakları geçici bir seçim ittifakının kimseyi heyecanlandırmadığı da açık.

Amaç, ... örgütsüz, partisisiz olan ve hiçbir mevcut partiyi kendine yakın bulmayan ama uzun zamandır çok çeşitli kampanyalarda, etkinliklerde, eylemlerde kendini gösteren geniş kalabalıkları, yeni nesli, gençleri bir araya getirmek olmalı. Girişim sadece sosyalistlerle sendikali işçileri değil, iklim değişikliğine karşı eylemlere katılan gençleri, Rock and Coke'a gitmekten Banşarock'a gitmeyi tercih eden on binleri, Küresel BAK'ın çok çeşitli eylemlerine katılmaya hazır, türbansız ve türbanlı kadınları da şevke getirmeli, seferber etmeli. Bunu mevcut partilerden hiçbirinin çatısı altında yapmak mümkün değil. Bağımsız adaylar yoluyla ise bunu gerçekleştirmek, en azından kağıt üzerinde mümkün.

Adaylar, seçilme olasılığının olduğu yerlerde, yani belli bir gücümüzün olduğu yerlerde gösterilmeli... geleneksel sola değil, yeni ve genç kitlelere cazip gelen kişiler olmalı. Kabaca söylersem, 60 yaşında erkek bir sendika başkanı değil, 30 yaşında, Sağlık Emekçileri Sendikası üyesi bir kadın hemşire olmalı. Girişim, halkın önüne belki 10, belki 15 maddelik bir talepler/ilkelere listesiyle çıkmalı. İsteyen bu maddelerin içini doldurmak için 2 ciltlik bir manifesto yazabilir, ama kampanya 10-15 maddeyle yürütülmeli.

Ve bu maddeler, başka bir dünya isteyen herkesin hemen ve kolayca anlayacağı, anlaşacağı, onaylayacağı ilkelere içermeli. Devrim talebinin çok gerisinde kalan bu ilkelere, örneğin, parasız eğitim hakkı, parasız sağlık hizmetleri, sınırsız ifade ve örgütlenme özgürlüğü, Kürt sorununa barışçıl çözüm, savaşa hayır, ırkçılığa ve milliyetçiliğe hayır, insan hakları, azınlık hakları ve bu gibi maddelerden ibaret olmalı. Nihayet, böyle bir girişimin kalıcı bir oluşuma dönüşebileceği en azından umut edilebilir. Basit bir seçim taktiği kimseye şevk ve heyecan vermez, kimseyi harekete geçirmez."

İçimde yine bir his var; bugün senaryo daha da uygun, oyuncular daha da niyetli. Sar baştan.

Roni Margulies

İlk duruşmaları 20 Temmuz'da

Darbeciler ilk kez yargılanıyor

Ergenekon Terör Örgütü davasının ikinci iddianamesi Türkiye'de ilk kez bir darbe girişimini ayrıntılarıyla ortaya koyuyor. 28 Şubat'ta da 12 Eylül'e de benzemeyen bir darbe yapmak ve '10-15 yıl iktidarda' kalmak istiyorlardı. Ancak suçüstü yakalandılar.

Türkiye bir darbeler ülkesi. 27 Mayıs, 12 Mart 12 Eylül, 28 Şubat darbeleri başarılı oldu. Darbeciler kendi hukuklarına yarattılar, ancak hiçbir işledikleri suçtan dolayı yargılanmadılar. Darbeciler ilk kez yargılanıyor.

Ergenekon 2. iddianamesi birçok tartışmaya son verecek nitelikte. İlk iddianame oldukça geniş bir cephenin muhalefetiyle karşılaşmış, küçümsenmiş, alaya alınmıştı. Ergenekon Terör Örgütü'nün ve darbe girişimlerinin aslında olmadığı iddia edenler soruşturmayı engellemek için ellerinden geleni yapmıştı. Bu kez işleri zor. Karşılarında birçok delil, belge ve kanıtla dolu bir iddianame var.

Büyük tehlike

Türkiye'de darbeciler tarafından düşman ilan edilen çoğunluk büyük bir tehlike atlatmış. Kürtlerin, azınlıkların, darbe karşıtlarının "temizlenmesi"ni, tüm devlet kadrolarının tek tek belirlenmesini, bir türlü hiza-ya gelmeyen toplumun baştan aşağıya biçimlendirilmesini hedeflemişler. Yaygınlaştırılan milliyetçilik ve şeriat korkusu, darbeye zemin hazırlamak için yayılmış. Sendikalar ve üniversiteler ise bu doğrultuda kullanılmış. Ergenekon davası 2. iddianamesi darbe suçunu tüm boyutlarıyla sergiliyor.

Ergenekon ve darbe yanlıları soruşturmayı engellemek için ellerinden geleni yapıyor. Ancak 2. iddianame ile seslerinin epeyce kısıldığı ortada. Yine de iddianamenin tali yanlarına gönderme yaparak işi sulandırmaya çalışıyorlar. Evet, iddianame devletin

21 Haziran 2007, gerçekleşmekte olan bir darbeye karşı ilk yürüyüş

savcıları tarafından üretilmiş, onların ideolojik yaklaşımlarının izlerini taşıyor. Mesela 1960'ların sonunda kurulan Türkiye İşçi Partisi'nden "terör örgütü" diye söz ediliyor. PKK lideri Öcalan'la MİT arasındaki bir ilişkinin izini sürüyor. Ancak bunlar ve benzerleri talidir. Önemli olan darbe suçunun tanınmaması ve darbecilerin hak ettikleri cezayı almalarının istenmesidir.

Arkasında kim var?

Darbe yanlıları iftira ve yalan kampanyasına aralıksız devam ediyor. Onara göre Ergenekon soruşturmasının arkasında Fetullahçılar, AKP hatta Amerika var!

DSİP 2 iddianamenin açıklanmasının ardından yaptığı açıklamada bu davanın arkasında kimler olduğunu sıraladı:

"Bu davanın arkasında binlerce ölü var. Asitle yakılıp öldürülerek ölüm kuyularına atılanlar var. Eşlerini, çocuklarını, arkadaşlarını kaybeden binlerce insan var. Kürt, Ermeni, Sünni, Alevi, eşcinsel, sosyalist, emekçi oldukları için baskı altında tutulan ve darbeciler tarafından düş-

man edilenler var."

Ergenekon soruşturması en büyük desteği, halkın büyük çoğunluğunun demokrasi yanlısı tutumundan alıyor. AKP hükümeti soruşturmanın arkasında siyasi olarak dursa da ilerlemesi için gerçek gücünü kullanmıyor. Geriye kalan düzen partileri ve meclis ise darbecilerin karşısında durmuyor.

Darbe tehdidi sürüyor

Ergenekon soruşturması şu ana dek cinayet şebekesinin küçük bir bölümünü kapsıyor. Asıl güçler dışında ve onların aktif olduğu yönünde birçok işaret var.

Generaller kurtulmanın yollarını ararken, İlhan Selçuk gibiler cüretkar konuşmalara devam ediyor. Sokakta kaç infaz timi var? Nerede ne kadar cephane gömülü? Bunları henüz bilemiyoruz. Ancak eğer darbeciler cezalandırılmazsa, Ergenekon Terör Örgütü bütün ilişkileriyle deşifre edilmezse yine denecekler.

Bu yüzden davanın arkasında durmalıyız. Hiç bir zaman tanımayan demokratik haklarımızı kullanarak darbeye karşı ses çıkartmalıyız.

Bir faşistin ardından ağlayan zihniyet

Büyük Birlik Partisi (BBP) Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun bir helikopter kazasında ölmesiyle, medya arkasından günlerdir ağıt yakıyor. Türkiye büyük liderini kaybetti, ülke büyük evladına ağlıyor v.b. ifadeler neredeyse bütün gazetelerin manşetine taşındı. Öyle ki siyasi partiler seçim programlarını iptal edip, BBP Genel Merkezi'nde sraya girdiler. Demeç veren her siyasi, onun ne kadar büyük bir değer ve lider olduğunu anlattı. Hürriyet Gazetesi daha ileri gidip, Abdullah Çatlı ile dostluğunu, aynı davanın ve kaderin insanları olduklarını anlatan duygu dolu haberler kaleme aldılar. Türkiye'de faşist hareketin önde gelen isimlerinden olan Muhsin Yazıcıoğlu'nun katliamlarla, cinayetlerle dolu olan yaşamından hiç bahsedilmedi.

Muhsin Yazıcıoğlu 1980 öncesi Ülkü Ocakları Genel Başkanlığı ve Ülkücü Gençlik Derneği kurucu başkanlığı yapmış bir ülkücü. Yöneticilik yaptığı dönemde bir çok katliamın talimatını veren biri olduğu açıkça bilinmesine rağmen derin devle tarafından korunup kollanan bir isim aynı zamanda. 1980

öncesi, Maraş katliamının düzenleyicilerinden biri olduğu kayıtlara geçmiş vaziyette. Katliam sicili sadece bununla sınırlı değil. Bahçelievler, Balgat, Seyranbağları, Piyangotepe ve Malatya- Çorum gibi sayısız katliamın da baş aktörlerinden. Darbeye cezalandırılan nadir faşistlerden biri olan Mustafa Pehlivanoglu asılmadan önce verdiği ifadesinde şöyle diyor: "Şevkat Çetin ve Muhsin Yazıcıoğlu, Ülkücü Gençlik Derneği'nin öldürme, yaralama, kurşunlama, bombalama gibi eylemlerini yönlendiren kişilerdir". 12 Eylül darbesiyle sekteye uğrayan katliam sicili, siyasete yeniden atıl-

masıyla Sivas katliamı ile devam etti. Rahip Santoro, Hrant Dink cinayetleri de medyanın güzide insan diye çıkardığı bu kişinin Alperen Ocakları'nın işi. Mc Donalds'a bomba atarak 6 çocuğun yaralanmasına, ölümden dönmesine neden olan Yasin Hayal'i cezaevinde hem maddi hem manevi olarak destekleyen gönlü bol bir insan.

Bir faşist daha, işlediği insanlık suçlarından hesap veremedi gitti. Ama o medyanın inandırmaya çalıştığı şirin yüzüyle değil, kayıtlara geçmiş kanlı yüzüyle vicdanlarda hep yargılanacaktır.

Maraş 1978, Yazıcıoğlu ve arkadaşları kadın çocuk demeden katlettiler

Londra'da kitlesel G20 protestosu

Milyonlarca insan işini kaybederken bankaların kurutulması, iklim değişikliği konusunda hiçbir şey yapılması, insan ihtiyaçlarını hiçe saydığı artık açıkça ortaya çıkmış olan kâr odaklı sistemin yarattığı öfkenin odaklandığı önemli yerlerden biri G20 zirvesi. Bu yüzden 2 Nisan'da Londra'da toplanacak olan G20 zirvesine karşı protesto hazırlıkları bir süredir devam ediyordu. G20'ye karşı eylem haftasının ilk büyük olayı 28 Mart'ta Londra'da yaşandı. 150'yi aşkın sendikadan, çeşitli alanlarda faaliyet gösteren ve aralarında hayır kurumlarının, çevre örgütlerinin de bulunduğu sivil toplum örgütlerinin ve aktivist gruplarının bir araya gelerek oluşturduğu "Önce İnsan" koalisyonunun yürüyüşüne yaklaşık 40 bin kişi katıldı. Böylece polisin ve medyanın yıldırma çabalarına rağmen gösteri tahmin edilen büyük oldu. Bu aynı zamanda kriz başladığından beri krize karşı Londra'da yapılan en büyük yürüyüş.

Katılımcıların ana talepleri iş, sosyal hizmetlerin iyileştirilmesi ve dünyayı felakete sürükleyen iklim değişikliğine karşı önlem alınması oldu. Taleplerini G20 zirvesinde toplanacak olan liderlere yönelttiler. Ama elbette esas vurgulardan biri de ekonomik kriz ve onun sonuçlarıydı. İşçiler, krizden etkilenenler iş imkanı yaratamayan, adaleti sağlayamayan ve ekolojik dengeyi mahveden sistemin başlıca aktörlerine, yani patronlara, bankacılara, zenginlere karşı yürüdüler.

Katılımcılardan komedyen ve aktivist Mark Thomas Gordon Brown hükümetine yüklendi ve "Biz buraya neoliberal kapitalizmi yok etmeye geldik. Bize alternatif ne diye soruyorlar. Alternatif bizim! Omuz omuz vererek bir alternatif yaratacak olan bizleriz. Mücadelemiz kapitalizme karşı demokrasinin mücadelesidir. Bunu kazanmak zorundayız." dedi.

Yürüyüşe katılanların önemli bir kısmını sendikalı işçiler oluşturuyordu. İşlerini kaybetmenin veya daha az paraya daha çok çalışmak zorunda kalmanın öfkesi İngiltere'nin büyük sendikalarını kitlesel bir biçimde sokağa taşıdı. Yapılan konuşmalarda işçilerin birleşik mücadelesinin önemine vurgu yapıldı. Zaten çok farklı sendikalardan, farklı sektörlerden ve hatta ülkelerden işçilerin alanda oluşu bunun bir göstergesiydi. Katılım yalnızca İngiltere'deki sendikalarla sınırlı değildi. Fransa, İtalya ve Hollanda'daki pek çok sendikadan gelen işçiler de mevcuttu ve krizin uluslararası boyutları gözler önüne serildi. Meetingte konuşma yapanların arasında ABD'li ve Avustralya'lı sendika liderleri de vardı.

Bir başka kalabalık kesim de gençlerden, lise ve üniversite öğrencilerinden oluşuyordu. Öğrenciler iklim değişikliğinin ve savaşların durdurulması başta olmak üzere pek çok farklı konuda taleplerini alana taşıdılar.

Hyde Park'ta konuşma yapan antikapitalist hareketin önemli isimlerinden Susan George, G20'nin IMF gibi gözden düşmüş kurumlara para aktarma planlarına karşı çıktı ve şunları ekledi: "Bankalar bizimdir. Bankalar halka ait olmalıdır, insanların ihtiyaçları için kullanılacak birer araç olmalıdır. Krediler iş imkanı sağlamak için ve fosil yakıtların kullanılmadığı bir enerji politikasına geçiş için kullanılmalıdır."

İngiltere'de G20 eylemleri devam edecek. 1 Nisan'da Savaş Durdurun Koalisyonu savaşlara karşı bir yürüyüş düzenleyecek. Savaşların başlıca sorumlularının, küresel gelirlerin %90'ını ve ticaretin %80'ini kontrol eden G20 üyesi emperyalist ülkeler olduğu teahhir edilecek. Zirvenin yapılacağı 2 Nisan'da da büyük bir G20 protestosu yapılması planlanıyor.

Dünyanın efendilerine karşı mücadele

G20 zirvesi bu hafta Londra'da toplanıyor. Dünyanın toplam üretiminin yüzde 85'ini yapan, dünya ticaretinin yüzde 80'ini denetleyen 20 ülkenin lideri, krize kapitalistlerin çözümünü bulmak için buluşacak.

Finans sektöründe sanayi üretimine sıçrayan kriz için hükümetler bugüne kadar 200 trilyon dolar harcadı. Bu sıradan bir insanın hayal edemeyeceği büyüklükte para şirketleri kurmak için harcadı. Ancak işe yaramadı. Kriz devam ediyor. G20 zirvesi ise kapitalistlerin bölünmüşlüğü ve çözümsüzlüğüyle başlıyor.

G20 küresel kapitalizm için giderek daha fazla merkezi bir örgütlenme özelliği taşıyor. Buradan çıkan kararlar tüm dünyada hükümetler tarafından uygulanacak. Ortaya çıkan eğilimler kriz içerisindeki yeni-liberal partilere yön verecek. Onlar 6 milyar insanın hayatı hakkında karar verecek.

Eskiden bu işi G8 yani en gelişmiş sekiz ülke yapardı. Ancak Çin ve Hindistan gibi iki büyük dev ekonomi öne çıktı. Küreselleşme ile ABD ve Avrupa ekonomileriyle dünyanın geri kalanı arasındaki ekonomik entegrasyon doruğa çıktı. Dünya ekonomisi bugüne dek görülmedik bir düzeyde bütün

bir hale geldi. G20, asıl olarak Çin ve Hindistan'ın karar süreçlerine katılımı için örgütlendi. Bunların yanısıra dört kıtada merkezi rol oynayan, bölgelerinde bugüne kadar yeni-liberalizmi kararlılıkla uygulayan Arjantin, Brezilya, Endonezya, Güney Afrika, Meksika, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi ülkelerde G20 üyesi. Ancak onların karar süreçlerinde herhangi bir belirleyicilikleri yok, en büyüklerin dediklerini dinlemek ve dönüp ülkelerinde uygulamak için oradalar.

İklim sorununda anlaşmazlık

Dünya iki krizi birden yaşıyor. Bir yandan kâr oranlarının düşme eğilimi hızlanıyor, diğer yandan gezegen iklim değişikliğini yaşıyor. G20'nin en önemli tartışma konularından biri küresel ısınmaya karşı tedbirler ve sera gazı salımlarının indirim oranları olacak.

ABD'nin yeni başkanı Obama, küresel ısınma konusunda daha kapsamlı politikalarından yana. Avrupa Birliği üyesi ülkelerin önemli bir bölümü Aralık ayında Kopenhag'da temelleri atılacak yeni iklim anlaşmasında sera gazı salımlarında yüzde 40'a varan indirimleri öngörüyor.

Ancak Çin gibi bir çok ülke sera gazı indirimlerine sıcak bakmıyor. Daha fazla sanayileşmek, daha fazla kömür ve petrol tüketmek istiyor.

Milyonlarca insanın işini, evini, ekmeğini kaybetmesine yol açacak politikaları gündemine alan G20 6 milyar insanın ve tüm canlıların hayatını belirleyecek kararlarda da kendisini söz sahibi olarak görüyor. Onlar ne de olsa paranın sahipleri. Tek dertleri çıkarları için varoluşları küresel şirketlerin kazançlarının nasıl korunup arttırılacağı.

G20 gittikçe önem kazanan bir kapitalist örgütlenmeye dönüşüyor ve onların karşısına çıkmak zorundayız. Londra'da geçen hafta başlayan antikapitalist gösteriler tüm dünyada kapitalizmin krizine ve küresel ısınmaya karşı direnişi, 6 milyara insanın çıkarlarını dile getirecek.

Sonraki G20 zirvesi 3 ay sonra toplanacak. Mekan olarak Türkiye'nin seçileceği söyleniyor. Şimdiden onları karşılamaya hazırlanmalıyız. Türkiye'de bir G20 zirvesi olursa büyük bir antikapitalist eylem dalgasını başlatmalıyız. Nerede toplanırlarsa toplansınlar onların karşısında olmalıyız. Ve ilk başta G20 adlı suç örgütünün üyesi olan Türkiye'de krizin faturasını ödemeyi reddederek.

Bir Latin Amerika ülkesi olan El Salvador'da 16 Mart'ta yapılan seçimlerde 20 yıllık muhafazakar sağcı iktidar yıkıldı. %50'nin üzerinde bir oyla seçimin galibi, eski bir gerilla örgütü olan Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi (FMLN) oldu.

El Salvador'da 1980 yılında, 12 yıl boyunca 75 bin insanın ölümüne yol açan bir iç savaş patlamıştı. Katliam büyük ölçüde ordu ve paramiliter örgütler tarafından gerçekleştirilmişti. FMLN ise, bu iç savaşta ABD destekli askeri yönetime karşı savaştan örgütlerin bir koalisyonu olarak ortaya çıkmıştı. Savaşın bitiminden bu yana ise ülkeyi hep egemen sınıfın desteklediği sağ koalisyona ARENA partisi yönetmişti. ARENA dönemi oldukça muazzam bir yoksulluğa ve gelir dengesinin inanılmaz bir eşitsizliğe neden oldu. Ülkenin zenginliğinin yüzde 44'ünü, nüfusun binde 3'ü lük bir azınlığı kontrol ediyordu.

El Salvador'da eski gerillaların zaferi

El Salvadorlular'ın gelirlerinin önemli bir kısmı, ABD'de yaşayan akrabalarının gönderdikleri paralarından oluşuyor. Ayrıca ABD'de ARENA yönetimiyle işbirliği içindeydi ve yardım gönderiyordu. Bush yönetimi, önceki seçimlerde FMLN'nin seçilmesi halinde yardımı ve ülkeyle olan bütün bağlarını keseceği tehdidini savurmuştu. Obama ise hangi lider gelirse gelsin El Salvador'la ilişkilerinin devam edeceğini açıkladı. Ancak ülkedeki işverenler "komünist" FMLN seçilirse bütün yatırımları durduracaklarını söyleyerek tehdide devam ettiler. El Salvador'daki yoksul ve ezilen kesim bu tehdide rağmen oyunu FMLN'den yana kullandı. Bu, El Salvador'un yoksul halkının tepkisini göstermesi açısından önemli bir adım oldu. FMLN'nin ve artık El Salvador'un

başkanı Mauricio Funes, iç savaş sırasında muhabirlik yapmış bir eski gerilla. İç savaşta bizzat savaşmış bir isim değil. FMLN'de bir süredir gerilla örgütlenmesini bırakarak tamamen siyasi alana kaymış durumda. Eski iktidar partisi ARENA, seçimler sırasında FMLN'ye karşı "Chavez" kuzunu kullanmaya çalışmış, Funes'in "Chavez'in bir kopyası" olduğu, FMLN seçildiği takdirde El Salvador'un Venezuela'nın uydusu olacağı söylentisini yayarak karşı propaganda yapmıştı. Bu propagandanın etkisi FMLN açısından olumsuz mu oldu yoksa olumlu mu oldu, onu bilemiyoruz. Ancak tüm geçmişine rağmen FMLN'nin Chavez'inki kadar radikal bir yönetim olacağını söylemek zor. Funes seçimden sonra yaptığı konuşmada krizin etkilerini önlemek için bankaları, toprak sahiplerini

ve uluslararası yatırımcıları koruma sözü verdi. ABD ile ilişkilerin de eskisinden daha iyi olacağı taahhüdünde bulundu. Bu FMLN içinde huzursuzluğa neden olsa da şimdilik seçimin zafer havası daha baskın görünüyor.

Funes, kendisini iktidara taşıyan yoksulların yanında mı yoksa ülkeyi yoksulluğa sürükleyen patronların yanında mı yer alacak, bunu zaman gösterecek. Ancak nüfusun büyük çoğunluğu için FMLN'nin seçilmesi iç savaşta bir ilk kez askeri yönetime ve onu destekleyen muhafazakar yönetime vurulmuş bir darbe ve umutları yeşerten büyük bir zafer anlamına geliyor. Aşağıdan basıncı takdirde patronların ve silahlı destekçilerinin meydanlarda eskisi kadar rahat at koşturamayacaklarını söyleyebiliriz.

Toplumun karşısına yeni bir solun çıkması gerekiyor

Yerel seçimler tam bir genel seçim havası içinde geçti. Yerel adaylar seçim sonuçları üzerinde etki yarattı ama partiler esas olarak yerel konulara değil, belediyeceğe ilişkin sorunlara değil genel politik sorunlara eğildi.

Başbakan kendinden çok emin bir tavırla seçimleri bir referandum olarak gördüklerini söyledi. Sonuçta referandumu kaybetti. Bu seçimlerin tek mağlup partisi, aldığı yüzde 40'a yakın oyla, kendisinden sonra gelen iki partinin toplamı kadar oy almış olmasına ve ülkedeki belediyelerin yarısını kontrol etmesine rağmen, bütün bu başarılarına rağmen, AKP oldu. Çünkü 2007 seçimlerine göre oy kaybetti.

Bir kaç başka parti daha 29 Mart seçimlerinde oy kaybetti. İşçi Partisi, TKP, ÖDP ve EMEP, bir de hangi partininin devamı olduğunu bulmakta zorlandığımız DP.

AKP'nin oy kaybetmesinin bir değil bir çok nedeni var. Kürt sorunu en önemli neden.

Kürt sorununda önce barışçı bir çözüme doğru ilerler göründü, ardından Kandil dağılarına sefer düzenledi ve sonra Kuzey Irak'ta Talabani ve Barzani ile birlikte Türkiye Kürtleri için çözüm yollarına düştü. Bir yandan "ya sevl ya terk et" dedi, diğer yandan Kürtçe televizyon yayınlarına başladı.

Bütün bunların karşılığında hem bölgede ve İstanbul'da Kürt oylarını kaybetti, DTP ilerlerken AKP oyları geriledi, hem de batıda MHP, BBP, CHP ve hatta Saadet Partisi'ne bu nedenle oy kaybetti. İstikrarsız bir politika AKP'ye pahalıya patladı.

Küresel ekonomik kriz de AKP oylarını etkiledi. Bir çok sanayi bölgesinde AKP oyları geriledi. Çökmedi, ama geriledi.

Başbakan'ın "kriz Türkiye'yi teğet geçecek" açıklaması AKP oylarının düşüşünde çok etkili oldu. Çünkü kriz dünyada hiç

2011'de genel seçimler var. En kısa zamanda 2011 seçimlerine hazırlanabiliriz. Bir yalın program, temel ilkeler hattında anlaşanlar her yerde adaylarını seçer ve bir yandan sokakta kampanyalar inşa ederken diğer yandan da bütün bu kampanyaları 2011 adaylarının çalışmalarına bağlarlar.

bir ülkeyi teğet geçmiyor, Türkiye'yi de dolayısıyla teğet geçmedi.

AKP çökmedi, çünkü karşısında krize karşı politikalar öneren, emekçilerin çıkarlarını savunan bir alternatif yoktu. Ne CHP ve MHP ne de TKP, ÖDP ve EMEP krize karşı bir mücadele platformu ile seçimlere girdi.

Bütün bu partiler AKP'ye karşı yanlış ve eksik bir propaganda sürdürdü. AKP'ye karşı çıkarken darbe girişimlerini, Ergenekon Terör Örgütü'nü eleştirmediler. Tam tersine darbelere karşı sessiz kalarırken Ergenekon Terör Örgütü'nü adeta aklayan bir tutum aldılar. Zaten CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ETÖ'nün avukatı olduğunu ilan etti. TKP "Türkiye'de darbe tehlikesi yoktur" dedi, ÖDP'nin bugünkü yönetimine yakın Birgün gazetesi "yesinler birbirlerini" manşeti attı.

MHP ve CHP milliyetçilik silahını iyi kullandı, "sol" partiler

er kullanmaya çalıştı ama olmadı.

AKP suistimal, yolsuzluk dosyaları ile yıprandı. Adana, Urfa, Ankara gibi yerler başta olmak üzere birçok yerde yanlış adaylar çıkardı. Bu adaylar AKP'nin oy kaybına katkıda bulundu. Buna karşılık MHP ve özellikle CHP birçok yerde iyi adaylarla seçime girdiler ve oy artırdı.

AKP'nin hırçın, kendini beğenmiş tutumu da oylarını etkiledi. Demokrasi ise AKP oylarının düşüşündeki en etkin nedenlerden birisi oldu.

Polis yarasını güçlendiren, 301'i çıkaran, Kürtlere karşı sürekli olarak şiddet politikalarına yol veren, 1 Mayıs'ta İstanbul'u cehenneme çeviren AKP bütün bu anti-demokratik hallerinin cezasını çekti.

29 Ekim seçimlerinin bir mağlubu AKP ise, diğer mağlubu tüm Türk soludur. TKP, ÖDP ve EMEP zaten son derece sınırlı olan oylarında kayba uğradı.

"Birlikte kazanabiliriz" ve benzeri isimlerle kurulan platformlar hemen her yerde olumsuz

sonuçlar aldı. İçlerinden bazıları, örneğin İzmir'de Arif Ali Cangı, Bursa'da İkbâl Polat çok az güçle çok canlı kampanyalar yapmış olmasına rağmen sonuç fazla değişmedi.

Tek başarılı sonuç DTP İstanbul adayı Akın Birdal'ın aldığı sonuçtur. Akın Birdal 2007'de 4 bağımsız aday kampanyasının aldığı toplam oyu aştı.

29 Mart seçimleri gösterdi ki sol için gerekli olan onlarca sol örgütün yan yana getirilmesi değildir. Zaten böyle bir gelişme ilk defa olmuyor. Hemen her seçimden önce değişik isimlerle DTP etrafında oluşturulan platformlar her defasında DTP oylarının düşmesinden başka bir işe yaramıyor.

2007 seçimlerinde Kürt bölgelerinin yanı sıra İstanbul'da Sabahat Tuncel ve Ufuk Uras'ın milletvekili seçilebilmesi, Baskın Oran'ın 33 bin oy alabilmesi solu bağımsız adaylar politikalarına itti. Bu seçimlerde bağımsız adaylar her yerde denendi ve her yerde başarısız oldu.

Çünkü önemli olan biçim değil, bu biçim altında ileri sürülen politikalar.

Ufuk Uras kampanyası ve özellikle de Baskın Oran kampanyası sadece kendi bölgelerinde

değil bütün Türkiye'de izlendi. Bu iki adayın kampanyası bütün politik sorunlara en radikal biçimde değindi.

Ermeni sorunu, Kürt sorunu, yeni liberal politikalara değinildi. Irkçılığa ve milliyetçiliğe karşı açık ve net tutum alındı. Cinsiyetçiliğe karşı kampanya yapıldı. Eşcinselleri onur yürüyüşüne katıldı. Mahkemelerine gidildi.

Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları ayrıca yeni bir tarz getirdi. Şenlikli yürüyüşler yapıldı. Her bir seçim bürosunun açılış bir küçük gösteri oldu. Baskın Oran kampanyasının 3000 aktivisti Mecidiyeköy'den Taksim'e

yürürken aynı sayıda Ufuk Urak aktivisti de Kadıköy'den Moda'ya yürüdü.

Bu iki kampanyada esas olarak yeni bir sol aktivist kuşağı harekette geçti. Yeni liberal politikalara karşı çıkarken homofobiye karşı mücadeleyi unutmayan, ırkçılığa karşı slogan atarken bunu "hepimiz hala Ermeniyiz" diye somutlaştıran, Kürtlere akl vermeyen, destekleyen bir aktivist kuşağıydı bu. Çoğu kadın, genç aktivistler işçi, emekçi mahallelerinde de sosyalizmi anladı.

Ufuk Uras kampanyasında ise DTP örgütünün katkısı çok açıktı. O katkı olmadan Ufuk Uras'ın 80 bin oy alması olası değildi. Ama Ufuk Uras'ı sadece DTP örgütü değil, yukarıda özetlenen aktivist kampanyası da seçti. Biri olmadan diğeri yeterli olmadı.

29 Mart seçimlerinin ardından yeni bir dönem başlıyor. Geçtiğimiz dönemden önemli farklılıkları olan bir süreç olacak bu. Her şeyden önce kriz bütün dünyayı olduğu kadar Türkiye'yi de şiddetle etkileyecek. Ekonomi küçülmeye devam edecek ve bunun sonucu olarak işsizlik artacak. İşsiz sayısının 4 milyona ulaşması mümkün.

Bu süreçte sosyalistlere düşen önemli görev işçi, emekçi hareketini birleştirmek her türlü bölünmeye karşı uyarıdır. Laik, şeriatçı ayrımı en suni olan bölünme konusudur ve ne yazık ki çok iş yapmaktadır.

İrkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadele çok daha fazla önem kazanacaktır. Bir yandan CHP, DSP ve daha solda yer aldıklarını iddia eden bir dizi sol örgüt saflarında yurtseverlik, milliyetçilik gelişip güçlenmektedir, diğer taraftan ise MHP oylan da olsa kritik bir ilerlemeindedir. Bu nedenlerle ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı kampanya her zamankinden daha önemlidir.

Kürt sorununun toplum içindeki belirleyiciliği açıktır. Kürt kimliği özgür olmadan Türkiye'de özgürlükten bahsetmek mümkün değildir.

Ve bütün bu konularda devletten bağımsız bir sosyalist

2007 seçimlerinde Kürt bölgelerinin yanı sıra İstanbul'da Sebahat Tuncel ve Ufuk Uras'ın milletvekili seçilebilmesi, Baskın Oran'ın 33 bin oy alabilmesi solu bağımsız adaylar politikalarına itti. Bu seçimlerde bağımsız adaylar her yerde denendi ve her yerde başarısız oldu.

çizginin savunulması hayati bir öneme sahiptir.

İçinde bulunduğumuz dönemde solun en dibe vurduğunu söylemek mümkündür. Bundan daha aşağısı yok. Daha fazla gerilemek mümkün değildir.

Sol bu duruma zorla itilmemiştir. Dış faktörler değildir solun bu geri durumunu belirleyen. Tam tersine solun kendi politikaları sorumludur içinde bulunulan durumdan.

Öyleyse açık ki yeni bir sol hareket, sol örgütlenme gerekli. Bizi hareketlendirecek, bizi toplumun karşısına gerçek bir alternatif olarak çıkarmakta, kazanmakta kararlı bir sol örgütlenme gerekli.

Bu solun farklı eğilimleri içereceğini bilerek kuracağız. Bu, ideolojik birliği olan bir sosyalist parti değil, kalın bir ideolojik çizgide anlaşılan, güncel politikalarda birliği daha fazla önemseyen bir örgütlenme olmalıdır.

Buradan yola çıkarsak sürekli devrim ve sosyalizm diye bir nakarat tutturmuş, sol sektör bir örgütlenme değil, güncel konularda anlaşmış ve güncel politikalar üreten bir sol örgütlenme gerekir.

Sayısız sol örgütün sanki birleşmiş, yanı yana gelmiş gibi yapıp aslında tümüyle farklı eğilimlerle farklı işler yaptıkları bir örgütlenme değil, farklılıklarını koruyarak anlaşılın güncel politikalarında sürekli sokakta birlikte kampanya yapan bir örgütlenme gerekiyor bize.

Kadınların, gençlerin çok olduğu, bir kotaya gerek olmadan kadınların örgütün her biriminde önde gelen rolleri eşit ölçüde üstlendikleri bir sosyalist örgüt.

Böyle bir örgüte nasıl ulaşacağız?

Açık ki, 29 Mart'ın hemen ardından yeni bir parti kurmaya çalışılmak yanlıs olacaktır. Durgunluğun moral bozukluğunun üzerine ileriyeye doğru yeni bir hamle yapılamaz. Bu koşullarda ortaya çıkacak olan bugüne kadar oluşturulanların gerisinde kalır.

Ama hızla sokağa çıkacak ve sokakta krize, krizin sonuçlarına, ırkçılığa, milliyetçiliğe, darbeler, Ergenekon Terör Örgütü'ne, homofobiye ve cinsiyetçiliğe, emperyalist saldırıya karşı mücadele edecek bir hareket inşa etmeye başlayabiliriz. Elimizin altında bu görevler için bir dizi kampanya örgütlenmesi var. Bunları kullanabileceğimiz gibi, yenilerini de oluşturabiliriz, bu örgütleri güçlendirip zenginleştirebiliriz. Önemli olan hızla harekete geçmektir.

Tek başına kampanyalar yeterli değildir. Bu kampanyaların sonuçlarını siyasal olarak değerlendirecek bir yapıya da ihtiyacımız var. Bu ihtiyacın yanıtı derhal yeni bir parti değildi.

2011'de genel seçimler var. En kısa zamanda 2011 seçimlerine hazırlanabiliriz. Bir yalın program, temel ilkelere hatunda anlaşılın her yerde adaylarını seçer ve bir yandan sokakta kampanyalar inşa ederken diğer yandan bütün bu kampanyaları 2011 adaylarının çalışmalarına bağlar.

2011 adaylarımız işçi ve emekçilerin karşısına adaylar olarak 2009-2010 yılında çıkarsa bu bize 1-2 yıllık bir seçim kampanyası yapma olanağı verir. Güçlü bir hareket inşa edildiği takdirde Kürt hareketi ile bir araya gelmek ve seçimlere ortak katılmak da mümkün olur.

Böyle bir birlik Kürt hareketinden çok büyük destek alacağı gibi, ona da büyük katkıda bulunur. Kısaca ifade edersen, İstanbul'dan 2 değil 5-6 milletvekili seçtirmek mümkün olur.

İki grubun birliği yüzde 10 barajını aşabilecek boyutlara da ulaşabilir.

Bu adımları hızla atmak mutlak gerektir. Biz DİŞP'te örgütlü olan sosyalistler hazırız. Elimizden geldiğince bu süreci hızlandırmakta kararlıyız. Ve bu süreci tek başımıza başlatamayacağımızı biliyoruz.

Doğan TARKAN

Ergenekon soruşturması Fırat'ın doğusuna uzandı. Ölüm kuyuları açılıyor. İçinden kemikler, kanlı bez parçaları çıkıyor. Türkiye Barış Meclisi aktivisti Hakan Tahmaz, tam da bu sıcak gelişmelerin ortasında Silopi'ye Botaş kuyularını görmeye gitti ve izlenimlerini Sosyalist İşçi'ye yazdı. Geçen hafta teknik bir sorunun nedeniyle yayımlanmadığımız yazı için yazardan ve okurlardan özür diliyoruz

Bir Gezinin Ardından

Türkiye Barış Meclisi olarak, Kürt illerinde işlenen cinayetlerin, köy yakmaların açığa çıkarılması ve Ergenekon davasıyla bağının kurulması amacıyla, açılan BOTAŞ kuyularını görmek için 15 Mart 2009 tarihinde Silopi'ye gittik. Diyarbakır ve Şırnak Baroları avukatlarıyla üç gün incelemede bulunduk. Yaptığımız nicelme ve gözlemleri, heyet olarak Diyarbakır'da yaptığımız basın toplantısında açıkladık.

Kuyuların başında insan 'kim bilir daha nerelerde kaç insanın kemiği var acaba?' diye düşünmeden edemiyor. İnsan Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanan bazı özel hareketçi ve JİTEM sanıklarının çocuklarının halini düşünenlerin, kemikleri bulunan ve JİTEM'in infaz ettiği insanların çocuklarını bir kez bile olsa neden aklalarına getirmemelerine isyan ediyor.

Bir kez daha gördük ki, bölgedeki JİTEM faaliyetleri olarak işlenen cinayetlerin katilleri ve mezarları bulunmadık bu topraklarda barışın kalıcı bir biçimde gerçekleşmesi imkân dâhilinde değil. BOTAŞ kuyularından çıkanlar "Kuyularımızda bir şey yok" diyen BOTAŞ genel müdürünü yalanladı. Bölge insandaki yaygın kanı kuyulardan çıkanları 1996 yılından yapılan kazılardan arda kalanlar olduğu çok yaygın. Bildiğiniz gibi, eski Sinan lokantasındaki bu kuyulardan birinde, 1996 yılında korucu başı ve ağa Osman Demir'in yakınlarının araması sırasında 5 insan cesedi bulunması üzerine kuyular kapatılmıştı.

Bölge insanının talebi olan, Silopi Kimsesizler Mezarlığı'nın ve Doruklu köyündeki bir mezarın açılması 10 gündür açılmamış olması çalışmaların nasıl gittiğini göstermektedir.

25 yıl bölgede yaşanmış, JİTEM faaliyetlerinin ve faili meçhul cinayetlerin aydınlatmak kolay bir şey değil, Türkiye'nin asli sorunu ve görevi. Aynı zamanda siyasi iktidarın sorumluluğudur. Siyasi iktidar geçmişle yüzleşmenin ve katillerin bulunması için gereğini hızla yapmalıdır.

Geziden çıkardığımız sonuçlardan biri de barıştan yana bütün sivil toplum örgütlerinin, yurttaş inisiyatiflerinin, sendikaların, meslek ve kitle örgütlerinin, insan hakları kuruluşlarının, siyasi partilerin, baroların ortaklaşa ve koordine olarak çalışması zorunluluğu oldu.

BOTAŞ kuyuları bize ısrarlı davranmakla sonuç alınabileceğini bir kez daha gösterdi. Kayseri'de Cemal Temizöz'ün ve Cizre eski belediye başkanı korucu başı Kamil Atak ve arkadaşlarının tutuklanması, Ergenekon soruşturmasının Fırat'ın öte yakasında taşınmasıdır. Eğer bu soruşturma da Şemdinli, Yüksekova soruşturmaları gibi sonuçlanırsa Kürtlerde ciddi bir büyük kırılmaya yol açacağı kesindir.

Bölge yerel seçimlerle birlikte ikiye bölünmüş durumda. İnsanlar DTP ve AKP arasında tercih yapmış durumda. Görülen o ki, DTP 22 Temmuz seçimlerinde aldığı oyun küçümsenemeyecek kadar fazla oy alacak. Hem seçimler, hem de bulunan kemikler Kürt insanında büyük bir kırılmaya yol açmış. Bu kırılmayı telafi etmeyen hiçbir adım Kürt sorunun çözümüne zerrece hizmet etmeyecektir.

Geziden bana kalan batıdakiler vicdanlarının sesine kulak vermediği sürece barış zor.

Hakan Tahmaz

Hakan Tahmaz, Kürt sorununu uzun süredir izliyor ve yazıyor. Yazının Kürt Sorununda Çözüm Önerileri ve Şemdinli'den Ankara'ya Kürt Sorunu adlı iki kitabı bulunuyor.

sosyalist işçi : Afganistan'da yeni sömürü planı

Bazı politik tercihler

Bir dizi "sol" örgüt için bir süredir tek konu AKP karşıtlığı. Bunlar başka hiç bir ilgi alanına sahip değiller. Bu nedenle çok sık Ergenekon Terör Örgütü ile aynı yere düşüyorlar.

29 Mart seçimlerinde gördük ki AKP'nin oyları yüzde 7 kadar düşerken MHP, CHP ve Saadet Partisi'nin oyları yüzde 2'şer artmış durumda.

AKP'nin oylarının düşmesi olumludur. Daha da gerilemesi için çalışmak gerekir, ama AKP oylarının gittiği yer önemlidir. MHP ve CHP'ye giden AKP oyları olumlu bir sonuç mudur?

Hiç bir aklı başında solcunun MHP'nin yükselişinden memnun olmayacağı açık (Açıkta Ergenekoncular hariç). Peki CHP'nin oylarını artırmış olması olumlu mudur? İstanbul'da Akın Birdal'ın oylarının artması değil de CHP'nin oylarının artması mı daha olumludur?

Bütün Türkiye'de Ergenekon'un avukatının liderlik yaptığı partinin oylarındaki artışa sevinecek miyiz?

Kimi "solcular" zaten açık veya kapalı bir biçimde CHP'yi destekledi, CHP için çalıştı veya sadece oy verdi.

Sosyalistlerin Ergenekon destekleyen, 301'in çıkması için öneri ve oy vermiş, Kürt düşmanı bir CHP'nin oy kazanmasından memnun olması mümkün değil. Öyleyse solda gerçekten bir ayrışma var!

MHP'nin oylarının daha da arttığını düşünelim. AKP'nin yüzde 47'yi MHP'nin aldığı düşünün. Neler olur?

Herhangi bir ses çıkarmak, 'MHP'yi durdurun' diyerek seçim kampanyası yapmak, halkın hakları vardır kampanyası yapmak, NATO'ya hayor mitingi düzenlemek veya G20 gösterisi düzenlemek mümkün olur mu?

Elbette hayır. Faşistlerin iktidarının nasıl birşey olacağını herkes bilir ve bunun için solcu olmak bile gerekmez.

Sosyalistler bütün egemen sınıf partilerinin oylarının düşmesi için çalışırlar. Fark gözetmek sizin bütün egemen sınıf partilerine karşı mücadele ederler. Sadece işçi sınıfının çoğunluğunun oylarını alan sosyal demokrat bir parti karşısında politikaalrı kısmen farklıdır.

Türkiye'de ise bir süredir böyle bir parti yok ama bazı "solcular" hükümet partisinin yerine başka egemen sınıf partilerinin kazanmasına seviniyorlar.

Öyleyse solda gerçekten bir ayrışma var! Sadece bir ayrışma değil derin bir kopuş var. Devlet ve egemen sınıf yandaşı "solcular" ve özgürlüklerden yana sosyalistler.

Tarihte bu hafta

1 Nisan

1939 : İspanya'da faşistler iç savaşı kazandıklarını resmen bildirdiler. Böylece İspanya'da Franko dönemi faşizmi daha yeni bir boyut kazandı.

1 Nisan

1947 : Irkçılık ve Turancılık ideolojilerini yaymak ve gizli örgüt kurmaktan yargılanan ve çeşitli cezalara çarptırılan 11 kişinin cezası Askeri Yargıtay tarafından bozulurken sanıkların beraatine karar verildi.

2 Nisan

1963 : Askeri darbenin yapıldığı gün olan 27 Mayıs, "Hürriyet ve Anayasa Bayramı" ilan edildi.

3 Nisan

1994 : Dokunulmazlıklar kaldırılan DEP milletvekilleri, meclis çıkışı gözaltına alındı

3 Nisan

1997 : İçişleri Bakanı Meral Akşener gece yarısı Emniyet Genel Müdürlüğü'nü basarak Hakkari Valisi Kemal Çelik'i genel müdürlük koltuğuna oturttu.

Barrack Obama'nın yeni Afganistan ve Pakistan stratejisi ürkütücü.

Afganistan'ı işgal altında tutan ABD, Afganistan'a sömürge tarzı bir "idareci" atayacak ve bu başkan Afganistan lideri Hamid Karzai'nin "yanında" ülkeyi yönetecek! Yeni "idareci"nin işlevi ise Afgan başkanının iktidarını zayıflatmak olacak.

Sovyet işgali esnasında ülkenin içişleri bakanı ve istihbarat görevlisi olan Muhammed Hanif Atmar bu görev için düşünüldü.

2001'de, işgalin ardından ülkenin başına geçirilen Karzai planı tepkiyle karşıladı. Karzai "Afganistan asla kukla bir ülke olmayacak" diyor. ABD ise eski dostuna artık güvenmiyor. Karzai yolsuzluk ve uyuşturucu kaçakçılığı ile suçlanıyor ki bu suçları işlediği tüm taraflarca biliniyor.

Obama, Bush'un izinde

"Aradığımız şey kapsamlı bir strateji, mutlaka bir çıkış planı kuralmalıyız" diyor Obama, "Bunun kalıcı bir durum olmayacağını görmelisiniz."

Pek çok Afgan'a göre bu hareket Karzai'nin Taliban'ın da içinde olduğu direniş güçleriyle bir araya gelme planını engellemek amacıyla taşıyor.

ABD'nin planına göre Ekonomik kaynaklar merkezi hükümet yerine eyaletlere aktarılacak. Bu da bölgesel savaş baronları ve etnik grupların liderlerini güçlendirerek ülkenin parçalanmasına sebep olacak. Kaynaklar ABD'li ve Avrupalı "siviller"in kontrolüne bırakılacak.

Bush'da bunu yapmıştı. Batılı şirketlerin bölgede yayılması ve tüm ihaleleri alması için adımlar atmıştı. İhale edilen projeler, ya hiçbir zaman inşa edilmedi ya da öyle kalitesizce inşa edildi ki asla kullanılmadılar. Şirketler milyarlarca dolar kâr etti.

Obama'nın "Çıkış planı" dediği planı ise sorun çıkaran Afganistan'ın güney bölgesine 10 bin ek ABD askeri göndermeyi, Afgan ordusunu ise 65 binden 230 bine çıkarmayı ve savaşı Pakistan'ın içlerine doğru genişletmeyi amaçlıyor.

Obama, "Yırtıcı" ismi verilen, ölümcül füze taşıyan insansız zırhlı araçların operasyon sahasına Pakistan'ın Belucistan bölgesini de dahil ederek

işgali genişletmeyi kabul etti.

ABD, bu yeni dalganın Afganistan'da istikrarı sağlayacak koşulları yaratabileceğini umut ediyor. Ancak tüm veriler savaşın devam etmesinin bölgede sürekli bir dengesizlik yarattığını gösteriyor.

ABD'nin yeni stratejisi Strazburg'da yapılacak olan NATO toplantısında savaş karşıtlarının güçlü protestoları sırasında görülecek.

Su uyur, darbeci uyumaz

Bu hafta on milyonlarca oy kullandık. Çok doğal, değil mi? "Ne var ki bunda?" denebilir.

Kürt illerinin hemen hepsinde DTP kazandı, oy oranını artırarak birinci parti oldu. Diyarbakır, Dersim, Batman, Hakkari ve Şırnak'ta koltuklarını korudu. İçişleri MHP'den, Siirt ve Van'ı AKP'den aldı. Devletin defalarca hedef gösterdiği, ikide bir dava açtığı Osman Baydemir yüzde 65 alarak yine Diyarbakır belediye başkanı seçildi. Çok doğal; ne var ki bunda? Değil mi? Bütün bunlar doğal belki, ama kaçınılmaz değildi. Hiçbiri olmayabilirdi.

Seçimler yapılmayabilirdi. DTP çoktan kapatılmış ve tüm DTP'li belediye başkanları cezaevlerinde işkence görüyor olabilirdi. Yüzde 40 oy almış olan

AKP de kapatılmış olabilirdi. Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül Yassıada'da veya başka bir adada askeri bir mahkemede yargılanıyorken, Bülent Arınç mahkemeye bile gerek görülmeden çoktan asılmış olabilirdi. Orgeneral Şener Eruygur astığı astık, kestiği kestiği "Milli Şef", Mustafa Balbay ise kapatılmamış tek parti olan kukla CHP'nin kukla başkanı "Küçük Şef" olabilirdi. Bu yazı yazılmıyor, bu gazete yayınlanmıyor olabilirdi. Ülkedeki tek gazete zaten Cumhuriyet olabilirdi.

Pazar günü yaşadıklarımızın hiçbirini kaçınılmaz değildi. Beş yıl önce hep beraber direktan döndük. Verilmiş sadakamız varmış. Sarkız, Ayışığı, Eldiven, Yakamoz

veya adını henüz öğrenememiş olduğumuz daha da şiirsel kod adlı darbe planlarından herhangi biri gerçekleşmiş olsaydı, ne seçim olacaktı, ne demokrasi, ne de başka bir şey.

Darbecilerin ve kurmuş oldukları geniş sivil çete örgütlenmesinin ortadan kalkmadığı açık. "Ne yapalım, yenildik, vazgeçelim bari" demeyecekleri de açık. Yaralı bir vahşi hayvan gibi tehlikeli oldukları, her türlü vahşeti uygulayabilecekleri belli.

Böyle bir tehlike hiç olmamış ve bugün de yokmuş gibi yazıp çizenler kime ve neye hizmet ediyor acaba?

Roni Margulies

- Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiyeye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalistlere
güç ver

www.dsip.org

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuziadaolumlureson.blogspot.com
70milyonadim.org
dtpkapatilamaz.blogspot.com

Yeni parti Fransız solunu biraraya getirdi

Jim Wolfreys

Fransa'daki Yeni Anti-kapitalist Parti'ye şimdiden 9 bin kişi katıldı. Yeni parti neoliberalizme karşı mücadeleyi güçlendiriyor.

Nouveau Parti Anticapitaliste (Yeni Antikapitalist Parti), daha yeni kurulmasına rağmen Sarkozy'nin sosyal hakları ve iş koşullarını hedef alan neoliberal politikalarına karşı mücadeleyi mümkün kılıyor. 29 Ocak'taki genel greve 2,5 milyon kişi katıldı ve nüfusun yarısının gelecekte harekete geçebileceğini gösteren anket sonuçları mevcuttur.

Radikalleşme

Sosyal demokrasi, kapitalizmin yaratmış olduğu adaletsizliklere karşı mücadele etmek isteyenler için bir odak olmaktan çıktı. Radikal sol içerisinde örgütlenen Almanya'daki Die Linke ve Portekiz'deki Left Bloc örneklere çeşitli başarılar gösterildi. İtalya'da Rifondazione Comunista anti-kapitalist harekete öncülük ediyor. Britanya'da ise, İşkoç Sosyalist Partisi ve RESPECT koalisyonu dağıldı.

NPA tüm bu deneyimlerden farklı gözüküyor çünkü yeni parti Fransa'da, kapitalist kurumların devrimci bir biçimde yıkılmadan gerçek bir değişim olamayacağını teredütsüzce kabul eden çeşitli grupların platformu şeklinde örgütlendi.

2005 yılında neoliberal AB anayasası referandumuna "Hayır" oyu vermek için on binlerce aktivist bir araya gelmişlerdi. Pek çok kişi bu aktivistlerin 2007 başkanlık seçimlerinde ortak bir aday etrafında bir araya geleceğini umuyordu. Birden fazla aday çıktı, ancak bunlardan en başarılı %4 oy oranı ile Devrimci Komünist Birlik (LCR) adayı Olivier Besancenot oldu. Bu; yeni bir parti kurulabileceğini gösteren bir işaret olarak algılandı ve LCR, Yeni Antikapitalist Parti'yi kurmak üzere kendisini lağvetti.

LCR'nin kurucu üyelerinden Krivine, yeni bir anti-kapitalist parti kurmak için üç sebep gösteriyor. Bunlardan ilki kapitalizmin içinde bulunduğu kriz ve bunun korkunç sonuçları, ikincisi son beş yıldır yeni kuşağın içinde bulunduğu güçlü direniş, üçüncüsü ise sosyal demokratların liberalleşmesi ve reformistlerin kapitalizm karşıtlarının gözünde tüm değerlerini yitirmiş olmaları.

NPA; 2005 AB referandumunun tek sonucu değil. Kampanyadaki önde gelen sosyalist bileşen, Jean Luc Mélenchon Almanya'daki Die Linke'yi örnek alan Sol Parti'yi

kurmak için partisinden ayrıldı.

NPA konferansındaki önemli noktalarından biri de bu yaz yapılacak Avrupa Seçimlerinde Mélenchon ve Komünist Parti ile ortak liste çıkartılıp çıkartılmayacağı idi. Konferans diğer bileşenlerle birliğe kapıyı açık bırakıyor ancak sosyal liberalizm ile ittifakı reddediyordu.

Yeni Parti üzerine iki temel mesele hakkında tartışmalar sürüyor; ilki İtalya'da Rifondazione partisinin altını oyan tavizleri vermeden reformizmle bağlarını kopartmaları için bir siyasi yapının nasıl oluşturulacağı, ikincisi ise bağsız Marksist perspektif kaybedilmeden yeni güçlerin devrimci geleneğe nasıl taşınacağı:

Delegelerin yarısı daha önce LCR üyesi olmayan kişilerden oluşuyor. Yoksul banliyö mahallelerinden pek çok genç partiye katılıyor. Kuzey Afrika kökenli, mahallesinde söyleyecek sözü olan ancak LCR ile hiç tanışmamış pek çok genç NPA'ya katıldı ve bu onların ilk siyasi parti deneyimleri.

Geçmişten beri Fransa'daki devrimci solun banliyölerdeki gücü sınırlıdır. Bu bölgelerin politik izolasyonu, solun ırk ve sınıf üzerine kafa karışıklığı ve soyut sekülerizmle bağlılığı sebebiyle daha da arttı. Örneğin müslüman kadınları korumak konusundaki ırkçılık karşıtı refleksi, onların başörtüsü giymesi sebebiyle kötü olarak damgalandı. Bu tarz tavırların parti içinde olmaması, küçük rakkamlarda olsalar bile müslümanların NPA'ya katılabileceklerini hissetmelerini sağlayacak;

böylece yoksul varoşlarda partinin etkisi artacaktır.

Buradaki karmaşık dinamizm; basit bir "reforma karşı devrim" bakış açısıyla değerlendirilemez. Krivine'e göre partinin üzerine kurulduğu ilkelerde fikir birliğine varılması büyük önem taşıyor.

"Anti-reformizm: Kapitalizmi düzeltemeyiz. Biz toplumu kökten değiştirmek istiyoruz; enternasyonalizm, göçmenler, kadınlar, ekoloji. Troçkist geleneğe göre, pek çok insan aradaki ayrımı bilmez, bunlardan birini ne destekler ne de karşıdır. Bu sorun değil. Biz yaklaşık 3000 Troçkist Dördüncü Enternasyonal'de kalacağız ancak parti kendisi Enternasyonal'e katılmayacak. Bu kararlaştırıldı"

Heyecan verici gelişme

Tartışılan konulardan biri de partinin ismi oldu. Partinin ismine "devrimci" kelimesinin konulmaması çünkü konulduğunda partinin hitap ettiği kitleyi daraltacağı yönünde oy verildi. NPA devrimci temeller üzerine inşa edilen bir parti, ancak Leninist devrimci parti modelinden ziyade bir anti-kapitalist parti niteliğine sahip.

Tartışılan bir diğer mesele ise bu kadar farklı yapılan ve düşüncelerden gelen insanları barındıran bir partide, parti içi eğitimin nasıl olacağı. Parti içerisindeki genç üyelerden eğitim için çok ciddi bir talep var. "Nasıl bir eğitim? Bana göre 20-30 yıl önceki gibi eğitim programlarına ihtiyacımız yok. Yeni gelen gençlere Rus devri-

mi, Alman devrimi vs. üzerine kurslar açamayız, bu herkesin canını sıkacaktır. Bence şu anda öncelik partiye katılan genç ve çok genç olmayan yeni üyelerin kaygılarını gidermek olmalı" diyor Krivine. "Eğitimi bir kenara atamayız -bu absürd olur. Siyasete atılan yeni kuşağın ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir eğitim programını kurabiliriz. Bu vazgeçilmez birşey, aksi takdirde ilk politik dönemde savrulup dağılacak bir yapı olur."

NPA'nın kurulması enternasyonal sol için heyecan verici bir gelişme. Konferansta ilk göze çarpan partinin sadece seçime odaklanan ya da büyük reformist sosyal-demokrat partilerden boşalan yeri doldurmak üzere kurulan bir parti olmayacağına hemen belli olmasaydı. Proje; geçtiğimiz yıllardaki direnişlerin üzerine kuruldu ve neoliberalizme karşı yeni mücadele yöntemlerine sahip aktivistleri barındırıyor.

NPA'nın harekete geçirdiği radikal politik görüşlere sahip kitile yeni mücadeleler üzerinde önemli etki sahibi olacak. Yeni örgüt hakkında tartışılacak hâlâ daha pek çok konu var. LCR, zorlu taleplerini politik bir gerçekliğe dönüştürme ve Marksizmi yeni nesil için güncel ve etkili bir araç haline getirme fırsatını yakaladı. Bu fırsat Marksizmin özgünlüğü, mirası ve kapsayıcı devrimci bir kültürün yaratımı için kullanılacaksa bunun için yetenek ve yaratıcılığa ihtiyaç var.

Berk Efe Altınal, Socialist Worker'dan çevirdi

Avrupa seçimlerinde ortak tutum

Avrupa anti-kapitalist solu geçtiğimiz Aralık'ta Paris'te NPA ve LCR'in davetiyle bir araya gelip bir toplantı yapmıştı. Bu toplantıyı destekleyen örgütler aşağıdaki ortak açıklamayı yaptılar:

İlk olarak; Yunan gençliğinin, Andreas Grigoropoulos'un ölümüne karşı isyanı ile dayanışmamızı ifade etmek istiyoruz. Bu önemli süreçte; biz anti-kapitalist solun baskı, kapitalist planlar ve Karamanlis hükümetinin yozluğuna karşı savaşını tamamlama destekliyoruz.

Bu sosyal patlama; Avrupa'da kapitalistlerin planlarına ve Avrupa Birliği hükümetine karşı biriken gerilimi açığa çıkarıyor.

Bu durum; Patronların ve AB'nin politikaları kapitalist krizi çözmeye çalışırken milyonlarca işçinin yaşam koşullarını kötüleştiriceğinden daha da keskinleşecek.

Biz AB hükümetlerinin halkı değil bankaları kurtaran politikalarını reddediyoruz. Avrupa Birliği Anayasası referandumlarında Fransa, Hollanda ve İrlanda'da çıkan HAYIR ile açığa ortaya çıktığı üzere bu Avrupa bizim değil.

Biz anti-kapitalist bir acil durum planı öneriyoruz-patronların binlerce çalışana "fazlalık" olarak görecekleleri planlarındansa-öncelik işlere verilmeli, bankaçılık ve kredi sistemleri işçi ve halk kontrolü altında tamamen devletleştirilmeli ve sosyal ihtiyaçlar tatmin edilmeli.

Sorum "finansalasyon'un" sözde aşırınlıkla ve idare sisteminin geliştirilmesi değil kapitalizmden ve onun mantığından kopmak-tır.

Bu şartlar altında ve her ülkenin özelliklerini de göz önünde bulundurarak, biz patronların saldırılarına karşı birleşik ve koordine bir direniş oluşturma görevini üstleniyoruz. Bunu yaparken kendimizi anti-kapitalist bir çekim noktasının oluşması için gerekli koşulları hazırlamaya adanıyoruz. Bu çekim noktası halk seferberlikleriyle, Avrupa'daki işçilerin ve halkın çıkarlarını koruma temelinde dayanacaktır ve sosyal-liberal sosyalist partilerle ve merkez sol ile her türlü işbirliğini ve ortaklığı reddeder.

Bu ilkelere temelinde, örgütlerimizin somut olanakları ve seçimlerine rağmen, önümüzdeki Avrupa Parlamentosu seçimlerinde bu siyasi tutumu savunmayı amaçlıyoruz.

Ama önce 60.yıldönümü vesilesiyle Strasbourg ve Baden Baden'de toplanan askeri emperyalizmin dünya çapındaki simgesine -NATO'ya- karşı büyük birleşik gösterilere katılacağız.

Bu tutumu destekleyen örgütler:

Belçika: Devrimci Komünist Birlik-Sosyalist İşçi Partisi (LCR-SAP), Devrimci Komünist Birlik-Sosyalist İşçi Partisi

İngiltere: Sosyalist Parti(SP), Sosyalist Direniş(SR), Sosyalist İşçi Partisi (SWP)

Fransa: Devrimci Komünist Birlik (LCR)

Yunanistan: Birleşik Anti-Kapitalist Sol (ENANTIA), Sosyalist İşçi Partisi (SEK), OKDE-Spartakist

İtalya: Kritik Sol (SC)

İrlanda: Kar değil İnsan(PbP)

Polonya: Polonya İşçi Partisi(PPP)

İspanya: Anti-Kapitalist Sol (IA)

İsviçre: Sosyalist Parti(SP)

Çeviren: Onur Devrim Üçbaş

Marxizm marxizm sohbetleri

İklim devrimi, devrim iklimi

İklim değişimi bütün sorunlardan daha büyük bir sorun olmayı sürdürüyor. Sorunun kökeni çok açık. G. W. Bush, iki sene önce nihayet, küresel ısınmanın insan etkisiyle gerçekleştiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ama insan etkisi de çok açıklayıcı değil. Bildiğimiz gibi, insan var, insan var. İnsanı küresel ısınmanın sorumlusu olarak göstermek, iklim değişimini reddetmekten ya da iklim değişiminin doğal tarihin normal bir sonucu olduğunu iddia etmekten daha ileri bir adım olsa da sistem sorununu gizlemeye yarıyor. İklim değişiminin sorumlusu insan değil, üretim ilişkileriyle insanları çeşitli tercihlere zorlayan kapitalist sistem. 1999 Gölcük depreminde, birkaç saniyelik de olsa zenginlerle fakirlerin eşitlendiği söyleniyordu. Büyük futbol takımlarının tribünlerinde zenginlerle fakirlerin aynı ruh haline sahip olduğunun söylenmesi gibi.

İklim değişikliği etkileri farklı toplumsal sınıflardan insanı farklı bir şekilde etkiliyor. Sera gazı emisyonlarını turmandıran şirketlerin sahipleri ve kar ortaklarının ısınmayla ilgili bir problemleri yok ve ısınmaktan, kürenin ısınmasından ikayetçi de değiller. Onların parıltılı yaşamları, iklim değişimine neden olan sanayinin sürekli kar yaratmasına bağlı.

Milyonlarca yoksul insan içinse durum tümüyle farklı.

İklim değişikliği durdurulamazsa 46 ülkede, 2.7 milyar kişi, silahlı çatışmalar ve savaşlarla alt üst olma riski yaşayacak! Bunun 46 ülkede 2.7 milyar kişinin tercihi olamayacağı çok açık. Bir başka veri ise küresel ısınmanın Afrika kıtasını bütünüyle çöle dönüştüreceğini kanıtlıyor. Asya da ise 200 milyon kişi evsiz kalacak!

Felaket durdurulamazsa deniz seviyesi 6 metre yükselecek. Birçok ülke yeryüzünden silinecek, 200 milyon insan iklim mültecisi olacak!

İnsanların evsiz kalmayı, ekolojik dengenin dar-madağın hale gelmesini, çölleşmeyi tercih etmeyecekleri, mülteciği ve evsiz kalmayı istemedikleri de çok açık.

Küresel ısınma, gıdaya ve temiz su kaynaklarına ulaşamayan 4 milyar insanı açlığa ve salgın hastalıklara maruz bırakacak. Kapitalizmin bir ürünü olan gıda krizini derinleştirecek. Canlı türlerinin yüzde 50'sinin yok olmasına neden olacak.

Ve bunların hepsi, insanlara rağmen, kapitalist sermaye birikiminin işleyiş mantığından kaynaklanıyor, kaynaklanacak.

İklim değişiminin nedeninin, insanlar olduğunu iddia etmek, sistemi akıyor. Isınmaktan vaz geçmeyen patronların ise görünmez olmasına neden oluyor. 2005 yılında New Orleans'ta yaşanan Katrina kasırgası orta şiddetli bir kasırga olmasına rağmen 2 bin kişinin ölümüne neden oldu. Ölen insanlara kasırganın sorumluluğunu yüklememek gerekiyor. Kapitalist mantık ölüme neden oldu, şehri kasırgadan koruyacak betlerin bakımını özelleştirildiği, insanların tahliye edecek otobüs şirketleri özel sermayeye ait olduğu için.

Bu iklim değişimine karşı, bugün, hemen şimdi bir şey yapılamayacağı, kapitalist sistem yıkılmadan da atılabilecek adımlar olmadığı anlamına gelmiyor. Ama hedefi şimdiden net bir biçimde belirlemeliyiz. Çözümün, fedakarlıkta olduğunu iddia edenler, milyonlarca yoksulun zaten feda edeceği pek bir şeyin kalmadığını görmezden geliyor. Dünyada 2 milyarı aşkın insan elektrik ve temiz sudan mahrumken, Türkiye'de 14 milyon insan açık sınırlarda yaşarken, bireysel fedakarlıklardan söz etmek, yüksek ve orta sınıflara seslenmek anlamına geliyor.

Seslenmemiz gerek gerçek güçler ise hükümetler. Hükümetler, toplum gerçeklerinin her yıl sadece yüzde biriyle küresel iklim değişikliği önleyebilirler! Ama bunu yapmayacaklar. "Küresel mal krizi" atılmak için şirketlere trilyonlarca doları aktarmalarının nedeni neyse, iklim değişimini durdurmak için gerçekli olan yatırım mantığında değişime gitme adını atamayacak olmalarının nedeni o: Şirketlerin sözcüsü olmaları.

Şirketlere ve sözcülerine karşı, artık tüm insanlığın ve tüm gezegenin sözcülüğünü işçi sınıfı yapmak zorunda. İklim değişimini durdurmanın başka bir yolu yok!

Şenol Karakaş

Kitaplık

HER
HAFTA
BİR
KİTAP

Sosyalizm bir ütopya değildir

■ **Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm,**
Friedrich Engels,
104 sayfa,
Sol Yayınları

Günümüzde çoğu sosyalist kendi fikirlerini ütopya kavramıyla açıklıyor. "Bizim ütopyamız" kelimeleriyle başlayarak kapitalizmi eleştiriyor. Marks'ın yoldaşı Engels'e göreyse kendi sosyalizm anlayışlarını ütopyayla yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. Engels, ütopyacı sosyalizm anlayışlarıyla marksizmin karşılaştırmasını *Anti-Dühring* adlı kitapta yer alan üç bölüme yaptı. Bu bölümler yazar tarafından yeniden düzenlenerek *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm* başlığıyla ayrıca bir kitapçık olarak yayınlandı.

Ütopya, tasarlanmış olan ideal toplum ve devlet biçimi anlamına gelir. Köken olarak Yunanca "yok/olmayan" anlamındaki ou, "mükemmel olan" anlamındaki eu ve "yer/toprak/ülke" anlamındaki topos sözcüklerinden türemiştir. Thomas More'un 1516'da yazdığı *Ütopya* adlı kitap ile bu kavram yaygınlaştı ve günümüzdeki popüler kullanımına ulaştı. 18. Yüzyıla gelindiğindeyse Saint-Simon, Fourier ve Robert Owen gibi düşünürlerin yazdığı ütopyalar sosyalist edebiyatın bir parçası olarak kabul ediliyordu.

1848 yılında Marks ve Engels tarafından kaleme alınan *Komünist Manifesto*'nun Sosyalist ve Komünist Edebiyat başlıklı 3. bölümünde ütopyik sosyalizm anlayışları da eleştirilmiştir.

Manifesto, ütopyik sosyalist fikirlerin henüz kapitalist toplumda sınıfsal karşıtlık belirginleşmediği, işçi sınıfının henüz gelişmediği bir dönemin ürünleri olarak görülür. Dönemin ütopyik sosyalistleri bu yüzden kendilerini hem işçi sınıfının hem de

Thomas More'un *Ütopya Adası*

toplumun üzerinde ayrı bir yere koydular. Ütopyaları, emekçi sınıfların uğradığı adaletsizliği, insan doğasına aykırı olan sosyal yapıya ve özellikle kadınların ezilmesine dönük eleştirilerle doludur. Ancak *Manifesto*'ya göre ütopyacı fikirlerin gelişimi tarihsel gelişimle ters orantılıdır. Marks ve Engels işçi sınıfı devrimci eylemine dayanmayan ütopyacı fikirleri, taşıdıkları eleştiri ve özgürlük çığı ne olursa olsun yanlış buluyordu. Bu yüzden kendi dönemlerindeki ütopyacı fikirleri kıyasıyla eleştirdiler. Engels, *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*'de bu eleştiriyi kapsamlı bir hale getirdi.

Engels'e göre ütopyik sosyalizm, sınıflı topluma dair derin bir eleştiri taşısa da sosyal temellere dayanmaz. Örneğin ünlü ütopyacı Robert Owen bir fabrikatördü. Eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşıydı. Owen'a göre toplumsal zenginliğe el koyan varlıklı sınıfların bireyleri yaptıkları hatanın farkına varmaları, daha adil

bir gelir dağılımına dayanan ideal bir toplumsal yapıyı kurmalıydılar.

Owen, toplumsal değişimin öznesi varlıklı sınıfların, okumuş, aydınlanmış bireylerinde görür.

Ütopyacı fikirlerin neredeyse tümü aslında böyledir. Ancak bu devrimci bir değişim yaratmaz. Yeni bir toplumun kuruluşu, kapitalist toplumda ezilen ve sömürülen yığınların kendi eylemlerine geçer. Bu eylemi yapanlar dünyayı değiştirirken kendilerini de değiştirirler.

Engels'e göre kurulacak yeni toplumun yapısı ancak o toplumu kuran değişmiş ve özgürleşmiş emekçi sınıflar tarafından belirlenebilir. Bunu küçümseyen ya da üstünden atlayan her fikir, akıllı bir insanın tasarımı olarak işçi sınıfına ve zilenlere dışarıdan dayatılır ki Marks işçi sınıfının önce kurtaklardan kurtulması gerektiğini söyleyerek bu dayatmaya karşı net bir tutum almıştı.

Engels'in kitapçığında idealist felsefe ile materyalizm, İngiliz ve Fransız ütopyacılarının toplumsal ve iktisadi eleştirileriyle marksizmi karşılaştırıyor. Farklı sosyalizmlerin ortaya çıkışları kapitalist toplumun iktisadi ilişkileri arasındaki bağı kurarak açıklıyor.

100 sayfalık *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*, hem kolay okunur ve anlaşılır hem de okuru bir çok bilgi ve tartışmayla tanıştıracak derinlikte bir çalışma. "Bizim ütopyamız" diye konuşmalarına başlayan ve sosyalizmi bugün de bir ütopya olarak gösterenlerin marksizmle yakından uzaktan bir alakalarının olmadığını Engels yıllar önce göstermiş.

Volkan Akyıldırım

SİNEMA - DVD

Neden Savaşıyoruz?

Amerika'da yaşayan 7 yaşında bir çocuğa "Neden savaşıyoruz?" diye sorulduğunda ne cevap alınır? İnternet üzerinden ücretsiz izlenebilen 2005 yapımı belgesel film "Neden Savaşıyoruz?" bu sorunun cevabını mümkün olan pek çok açıdan ele alarak ABD'nin Irak'ta ne işi olduğunu anlamaya çalışıyor.

İsmi 2. Dünya Savaşı sırasında ordunun askerlere göstermek üzere hazırlanmış propagandaya film-lerinden alan belgesel meselenin kökünü 50'li yıllar Amerika'dan alıyor. Amerika zaten savaş bitirmek üzere olan Japonya'ya bir güç gösterisi olarak iki atom bombası atar ve hepimizin bildiği soğuk savaş dönemi nükleer yarış başlar. Yarışın başlamasının faturası ülkelerin savunma harcamalarının üçe katlanması olarak karşımıza çıkar. Eski general Eisenhower 50'lerde henüz başkanken yaptığı

bir açıklamada "benim kadar askerlikten anlamayan ve bu koltukta oturan birinin tanı yardımcısı olsun" der. Pentagon'la kongre arasındaki askeri harcamalar bütçesi tartışması iyice kızışmış ve Eisenhower bu durumun artık silah endüstrisinin bir sonucu olduğunu açıklama ihtiyacı duymuştur. 2000'li yıllara gelindiğinde ise üçgen değişmemiş Pentagon, silah endüstrisi ve kongre kususuzca birlikte işlemeye başlamıştı. ABD'nin savunma bütçesi Nato üyesi 18 ülkenin, Çin'in ve Rusya'nın toplam bütçesinden daha büyüktü. Sektörde çalışan 500 bin işçi vardı. Silah şirketleri de öteki sektörlerden farksız bir biçimde rekabete dayalı serbest piyasa kurallarıyla kârlarını artırma peşindeydi.

Hikayenin kilit noktası 11 Eylül saldırısı oldu. ABD özellikle Irak'ta bulunan kitle imha silahlarını sebep

göstererek savaşa başladı. Film tüm bu süreci bize sıralarken kişisel bir hikayenin de peşine düşüyor. Oğlunu yıkılan ikiz kulelerde kaybeden polis emeklisi oğlunun adını yaşatmak hatırasını canlı kılmak için bir yol arıyor. Irak'a atılan ilk bombalardan birinin üzerine oğlunun adı yazılarak gönderiliyor. Kendisine de bombanın bir fotoğrafı ve yüzde yüz hedefe ulaştığı verisini taşıyan bir mail atılıyor. Hikayenin can alıcı noktası bir kaç ay sonra Bush'un 11 Eylül saldırısı ile Irak arasında kesin bir ilişki bulunamadığını açıklamasıyla oluyor. Hepimizze bunca tandık gelen ayrıntılar yan yana geldiğinde Amerika neden savaşıyor sorusunun cevabını anlamak oldukça yol katediyoruz. Peki şimdi yeni soru: Türkiye neden Afganistan'a asker göndersin?

Orhan Göztepe

ATV/Sabah'a boykota devam:

Sendika hakkı için direnen basın emekçileriyle dayanışma büyüyor

Turkuvaz Medya'da "tarihi grev" sürüyor. Ana akım medyanın görmezlikten gelmesine rağmen, basın emekçilerinin sendikalaşma mücadelesi ile dayanışma da büyüyor. 26 Mart Perşembe günü saat:14.00'de Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) üyeleri ve Genel Başkan Doğan Tarkan grevcileri ziyaret etti. DSİP'in ziyaretinin ardından akşam üstü de Sesonline.net Yayın Yönetmeni gazeteciler Yalçın Ergüdoğan grevcilere dayanışmalarını iletmek üzere, İstanbul, Balmumcu'da ATV/Sabah önündeki "grev gözçüleri"ni ziyaret etti.

DSİP Genel başkanı Doğan Tarkan, "sendikalaşmanın tüm çalışanların hakkı olduğunu, ATV-Sabah grevcilerinin, sendika sokulmayan medya sektöründe tarihi bir mücadele verdiklerini" söyledi.

Doğan Tarkan emekten yana olan herkesi ATV-Sabah grevcileriyle dayanışmaya, basın emekçisi gazetecileri "işten atan" yayın kuruluşlarını boykot etmeye çağırıyor.

Grev ziyaretine DSİP üyesi ve Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (Küresel BAK) sözcülerinden Şenol Karakaş, Sosyalist İşçi gazetesi yazarı Roni

Margulies, DSİP üyesi ve Küresel Eylem Grubu sözcüsü Nuran Yüce de katıldı. DSİP üyeleri, 28 Mart Cumartesi akşamı saat: 19.00'da Taksim Tramvay durağında ATV-Sabah grevcileriyle buluşma ve 'sendikali olma hakkına saygı için' her hafta olduğu gibi Galatasaray Meydanı'na dek yürüme çağrısı yaptı.

"Sendikasızlaştırmaya karşı başkaldır!"

Aynı gün akşam üstü de, gazeteci-yazar Yalçın Ergüdoğan grevcileri ziyaret ederek dayanışmalarını bildirdi. Ergüdoğan ziyaretinde; "Bu grev, kartelleşen medyada sendikasızlaştırma operasyonuna karşı 29 yıl aradan sonra gelen

çok önemli ve tarihsel bir başkaldırıdır. Medyada ilişkilerin demokratikleşmesi, medyanın demokratikleşmesini getirir. Medyanın demokratikleşmesinin de, toplumun ve ülkenin demokratikleşmesinde çok önemli bir işlevi vardır. Bu açıdan bu grevin 'görmeyen gözlerle rağmen' çok özel tarihî bir önemi vardır" dedi.

ODTÜ'de baskıya karşı özgürlük günleri

Sİ Ankara - Son zamanlarda ODTÜ'de ardi ardında yaşanan güvenlik kameraları, soruşturmalar, gözaltılar, topluluk etkinliklerinin sansürlenmesi ve etkinliğe jandarma gönderilmesi, jandarmann öğrencilere saldırması ve geçen hafta yaşanan çatışma sebebiyle öğrenci toplulukları birararaya gelerek bir etkinlik planı hazırladı.

30 Mart Pazartesi günü Mimarlık bölüm ve amfisine takılmaya çalışılan kameraları protesto etmek için mimarlık bölümünde buluşulacak.

Ardından 3 Nisan'da yurtlardaki denetim kurallarına karşı eylem gerçekleştirilecek. Sonraki hafta ise her topluluk özgürlük günleri kapsamında etkinlikler gerçekleştirilerek, talepleri dile getirecek. Ayrıca etkinliklerin hiçbirisi için kültür işleri müdürlüğünden yani rekortörlükten izin alınmamasına karar verildi.

Özgürlük günleri sonunda ne yapılacağı henüz netleştirilmedi, fakat toplantıya katılan toplulukların büyük çoğunluğu boykota gidilmesini talep etti.

Ozan Ağbaş

- 4 Nisan'da Kadıköy'de NATO'ya hayır diyoruz.

- 4 Nisan'a kadar her gün Yüksel caddesi'nde stand açık, bildiri dağıtıyoruz.

- 6 Nisan'da Yüksel Caddesi'nde "Obama hoş gelmedin" partisi yapıyor, oradan Sakarya Caddesi'ne yürüyüp mumlarla barış işareti oluşturuyoruz.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi
Ankara İl Örgütü
Bayındır 2 Sokak 30/9
Kızılay - Ankara
İletişim: 0 538 849 84 80

Haksızlıkları, mücadelenizi, yorumlarınızı bize yazın
sosyalistisci@gmail.com

YAŞAM SAVUNUSU

Doğanın da, hayvanların da ne haklarını savunacak 'avukatları', ne çıkarlarını koruyacak 'sendikaları', ne de 'oy hakları' var. Görev yaşam savunucuları na düşüyor... Unutmayın! Türüklük de, tipki 'ırkçılık' ve "cinsiyet ayrımcılığı" gibidir.

Gerçekte seçimler neyi ortaya çıkardı?

Türkiye bir seçimi daha geride bıraktı. Her seçim sonrası olduğu gibi 29 Mart 2009 Yerel Seçimleri'nin üzerinde de çok konuşulacak. İlk seçim sonuçlarının alınması ile birlikte ekranı kaplayan "yorum fırtınası" dinmeksizini sürüyor. Seçim sonuçlarının verileri çarpıtılmadan farklı şekillerde okumak, yorumlamak elbette herkesin hakkı. Ama bazı çevrelerin her şey, her veriye gözlerini kapayarak eski "bildik" tekrarları yapması ve AKP'nin "hezimete uğradığı" gibi sonuçlar üretmesi artık hiç şaşırtıcı gelmiyor. Ne de olsa, toplumca bir Ergenekon İddianameleri eğitim sürecinden geçtik sayılır.

İçtenlikten ve bilgiden uzak yorumların, hangi

sakilerle dile getirilmiş olabileceği toplumca düne göre artık daha rahat anlaşılabilir. Ne kadar çarpıtılsın çarpıtılsın, ortada görünen bir şey var. Atlattığı onca badirelere ve üstüne üstlük tüm şiddetle gelen "kapitalizmin krizinin"

Türkiye'ye yansımalarına rağmen AKP'nin oyları düşmesine düştü ama yine de yüzde 39 civarında. Yani, sözüm ona muhalefet partilerinin (AKP ve CHP'nin) oylarının toplamından fazla. Bu veriler ortada iken sağlıklı değerlendirmeye yapmak isteyenlerin "AKP hezimete uğradı" gibi değerlendirmelere fazla itibar etmemesi AKP'yi, seçim sandıklarında alt etmenin olmazsa olmazı diye düşünüyorum.

Bir kere, televizyonların bildik müdavin yorumcularının hiç dile getirmedikleri bir husus var ki, ben bunun AKP'nin oylarındaki düşmelerde hatırı sayılır bir rolü olduğunu düşünüyorum.

Siyaset dışı müdahalelerin (göreceli olarak) daha az yaşandığı bu seçimlerde, 2007 genel seçimleri öncesi 'silahlı askeri bürokrasinin' müdahalelerine tepki olarak AKP'ye yönelen oyların kesilmesi de bu düşünüşte etken. "Ulusalacılar" kızdıracak ama gerçek bu! Yani "iktidar" ve "konumlarını" sürdürmek isteyen siyaset dışı güçler hep onları kandırması ve kullanmaları bu durumda. "Silahlı askeri bürokrasi",

ne kadar siyasete müdahil olduysa, (sözüm ona) hedefe koyduysa her siyasi parti güç kazandı. Türkiye tarihi de buna tanık. ('PKK ile mücadele' adı altında, savaşın sürmesinden siyasi ve ekonomik kazanç çıkar sağlayan mekanizmada olduğu gibi...)

Evet, sonuçta AKP'nin oyları 2004 ve 2007 seçimlerinde aldığı oyların altına düştü. Üstüne ekonomik kriz de eklenince, muhalefet hiç çaba harcamaksızın oylarında -küçük de olsa- görece artış sağladı. (CHP ve MHP'ye muhalefet derken aslında, içim acıyor, çünkü; -istemeden- muhalefet sözcüğününü içini boşaltmış olmanın endişeleniyorum. Türkiye'de gerçekten muhalefet olabilmek için, en başta demokrasiye tüm kurum ve kurullarıyla bağlı olmak ve askeri vesayete, silahlı askeri bürokrasinin siyaset dışı müdahalelerine karşı çıkmak gerekiyor.)

Şöyle ya da böyle, 'muhalefetin', -bu arada ne acıdır ki- Kürt muhalefet hareketi dışında, "solun" belirgin güç katkısı olmaksızın AKP'nin oyları düştü. Düşüş eğrisi hareketliliğini bu yönde de sürdürülebilir.

Buradan bir başka sonuç çıkarmak gerekiyor aslında. Kendine 'ulusalci' diyen, yer yer de kendini 'solcu' olarak tanımlayan siyasi çevreler sunu görmek olmalıdır:AKP sandıkta yenilebilir.

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzellemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadelede dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Seçimler yapılabilir, iktidar partisi yenilebilir/ yenilebilir. 'Sivil darbe', 'laiklik elden gidiyor' falan gibi topluma korku salmaya yönelik tertip kolan tahiller de boşa çıkmadı mı? Bir diğer deyişle uluslararası sermayenin güdümündeki, küresel kapitalizmin Türkiye'deki temsilcisi ve pratik uygulayıcısı bir partiyi "AKP, İslamci bir partidir", 'devrim için' her yol mübahır" gibi çarpık tahillerin de düzmece olduğu/asılsızlığı kanıtlanmadı mı böylece?

Bu "kılıf" tahillerle, 'askeri darbelerle' kapı aralayarak, 'silahlı askeri bürokrasinin' istahını kabartacak, ellerini ovuşturacak manevralara kapı aralanması ülkeye ve tüm yurttaşlara gerçek bir muhalefet yaratmada ne kadar çok zaman kaybettirdi?

Bu durum; hem ülkeye hem yurttaşlara çok pahalıya da mal oldu. İşte tam da bu nedenle ki, halkıyla, toplumuyla barışık, demokrasiyenin ödün vermeyen, haklara ve özgürlüklere saygılı, gerçek bir muhalefetin, yani sol değerlere bağlı yeni sol partinin sahneye çıkmasını tam zamanı değil mi? Bence, bu seçimlerin bir başka sonucu da işte budur...

Yalçın Ergüdoğan
yalcin.ergudogan@sesonline.net

sosyalist işçi

■ Z Yayınçılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail
Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul -Tel:
0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir
yayınlanır. www.sosyalistiscd.org

Küresel ısınmayı durdurmanın yolu: Fedakarlık değil mücadele

Küresel ısınmaya yol açan, petrol, kömür ve doğal gaz yakıtların tüketilmesi ile açığa çıkan sera gazlarının oranı hızla artıyor. Atmosferdeki karbon-dioksit oranı milyonda 392 parçacığa ulaştı. 1970'lerde, bilimciler küresel ısınma sorununu dünyaya duyurduğunda bu oran 385 ppm'di. Bilimciler bu oranın milyonda 350 parçacığa indirildiğinde 2 derecelik bir ısı artışının üzerine çıkılmasının durdurulabileceğini söylüyor. Ancak 2000'lerde daha artan sera gazlarının yol açtığı ısınma 4 dereceyi aşabilir.

4 derecelik bir ısı artışı ile gezegen insan ve bir çok canlı türü için yaşanmaz hale gelecektir. Kutuplar eriyecek, deniz seviyesi artacak, kıyıya kurulmuş bir çok yerleşim bölgesi sular altında kalacaktır. Bugün kuraklık, çölleşme, fırtınalar, seller ile kendini gösteren iklim felaketlerinin düzeyi bilinmez bir seviyeye ulaşacaktır. Felaket hakkında insanlığı uyaran tüm bilimsel raporların gösterdiği gibi eğer şimdi bir şeyler yapmazsak yarın çok geç olacak.

Hükümetlerin ürettiği çözüm sorunu tek tek bireylerin sırtına yıkmak. Daha su kullanın, daha az elektrik yakın diyorlar.

Küresel ısınmaya karşı mücadele eden bir çok kişi de bu görüşü paylaşıyor ve onlar da fedakarlık yapmamızı istiyor.

Fedakarlık yapmak istemiyoruz. Zaten yeterince fedakarlık yapıyoruz. Doğalgaz faturalarımız yüzlerce lira geldiğinde kombileri doğal olarak kısmak zorunda kalıyoruz. Su ve elektrik

Bir rüzgar enerjisi santrali

- Yenilenebilir enerji kaynaklarına geçilsin,
- Tüm kamu kuruluşları, okullar ve hastanelere tasarruflu ampuller takılsın,
- Tüm binalara ısı yalıtımı,
- Toplu taşımacılığa daha fazla yatırım, insani ve konforlu seyahat,
- Bunlara kaynak nereden gelecek diyorsanız, dünya hükümetlerinin şirketleri kurtarmak için son 6 ayda 200 trilyon dolar harcadığını hatırlatırız!

faturalarını fedakarlık yaparak ödüyünüz.

Dünyada 2 milyarı aşkın insan elektrik ve temiz sudan mahrumken, Türkiye'de 14 milyon insan açlık sınırında yaşarken bu insanların daha fazla fedakarlık bekleyemezsiniz. İklim değişikliği de fedakarlıkla durdurulabilecek bir şey değil.

Dünyadaki sera gazlarının yüzde 40'ı kömür, yüzde 40'ı petrol ve yüzde 20'si ise doğal gaz tüketiminden açığa çıkıyor. En büyük sera gazı üreticileri enerji santralleri, fabrikalar, otomobiller.

Küresel ısınmanın durdurulabilmesi için sera gazı salım oranlarında radikal kesintiler yapmak

gerekiyor.

Hükümetlerle gezegenin, canlıların, insanların geleceğini değil, şirketlerin kârlarını düşünüyor.

Antikapitalistler, hem küresel ısınmanın durdurulmasını hem de yoksulluktan kurtulmayı istiyor. Çözüm kitlesel mücadelelerde.

Güneş de sıfır karbonlu temiz enerji kaynağı ve şu andaki enerji ihtiyacının kat be kat fazlasını sağlayacak potansiyele sahip. Yeni yapılan tüm binaların çatılarına güneş panellerinin yerleştirilmesinin yasal zorunluluk haline getirilmesini talep etmeliyiz.

Türkiye'de yaklaşık 8.5 milyon bina var ve neredeyse tamamında güneş paneli yok diyebiliriz. Bununla ne sağlayabiliriz? Ortalama bir evin yıllık sıcak su

5 milyon eve güneş paneli

ihtiyacının yüzde 60'dan fazlasını sıfır karbon salarak elde edebiliriz. Güneş panelinin bir bina için ortalama maliyeti 5000 lira. Çoğu insan bu parayı ödeyemez. Bunu hükümetten bir kamu yatırımı olarak talep edebiliriz. 5 milyon eve 5 yılda güneş panelleri yerleştirilmesi maliyeti yaklaşık 12 milyar

dolar. 5 milyon evin çatısının güneş panelleri ile kaplanmasının bu işsizlik ortamında yaratacağı istihdam müthiş bişey olacaktır. Küresel ısınmayı durdururken yoksulluğu da yok etmek mümkün olacaktır.

Güneşten sadece su ısıtmak için değil, elektrik elde etmek için faydalanılması, yani

güneş pilleri ya da yoğunlaştırılmış güneş enerjisi, dünyanın sıcak, sürekli güneşli yerlerinde çok etkili olabilir.

Uluslararası Enerji Ajansı'na göre dünyanın belli başlı çöllerinin yüzde 50'si güneş panelleri ile kaplansa şu anda tüm dünyanın kullandığından 18 kere daha fazla enerji elde edilebilir. Jeotermal, dalgaların gel-gitleri sırasında açığa çıkan enerji kaynakları da temizdir, kullanabiliriz.

Rüzgar çiftlikleri

Türkiye'de 50 milyar KWH ekonomik olarak kullanılabilir rüzgar enerjisi potansiyeli bulunmaktadır. Bu 2007 yılı toplam enerji üretiminin yüzde 26'sına eşit.

Stanford Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmaya göre küresel düzeyde karalarda ve kıyılarda kurulacak rüzgar çiftlikleri küresel elektrik talebinin yedi katını karşılayabilecek potansiyele sahip olduğunu söylüyor.

Teknolojisi basit. Kurulumu kısa sürede yapılabilir. Korunması kolay, maliyetleri nükleer santral yapımından çok düşük. Yakıtı ihtiyacı yok, kendi kendilerine çalışıyor.

Rüzgar kimi gün eser kimi gün esmez demeyin, bir yerde esmiyorsa başka yerde esiyordur.

Küresel ısınma ve antikapitalist politikalar

İklim aktivisti ve devrimci sosyalist yazar Jonathan Neale'in 'Küresel Isınmayı Durduralım, Dünyayı Değiştirelim' kitabı çıktı.

Sosyalist İşçi yazarı Doğan Tarkan'ın çevirdiği kitabı gerek kitapçılardan, gerekse *Sosyalist İşçi* satıcılarından edinebilirsiniz. 336 sayfalık kitabın fiyatı 16 lira.

Kitapta iklim değişikliği sorununun bütün boyutlarını ve çözüm yollarını bulabilirsiniz.

KEG - Küresel Eylem Grubu

www.kureseylem.org iletisim@kureseylem.org

Aktivist ol, dünyayı birlikte değiştirelim

25 NİSAN 2009

İSTANBUL - KADIKÖY

YÜRÜYÜŞ VE MİTİNG